

ஆன்மாவின் ஒரு துளி வெட்கம்

(கவிதைகள்)

முகம்மதுக்தம்பி முகம்மது நொயல்

ஆயிஷா பஞ்சபதி, ரஞ்சமுனை

அழ்மாவின் ஒரு துளி வெட்கம்

(கவிதைகள்)

முகம்மதுந்தம்பி முகம்மது நொபல்

அயிஷா பந்பகர், உரூமுனை

ஆன்மாவின் ஒரு துளி வெட்கம்
கவிதைகள்

ஆசிரியர்
எ.அ.எ.ஏ. நெளபல்
(இ.நி.சே)(இ.தி.ட.சே)

பதிப்புரிமை
எம்.எம். மிஹர்லார் (B.A)
மருதமுனை

வெளியீடு
ஆயிஷா வெளியீட்டுகாம்
520/1,
மசூர் மெளாலானா வீதி
மருதமுனை – 03. 32314

முதற் பதிப்பு
10.10.2018

இணையத்தளம்
www.noufallanka.org

மின்னஞ்சல்
nawfalds@gmail.com

தொலைபேசி
0094-776009247

அச்சுப்பதிப்பு
அப்னா ஓப்செட் பிறின்டிங்
மருதமுனை.

அட்டைப்படம்
எ.அ.என். ஆதிப் அஹமெட்

விலை – 250/=

Aanmavin Oruthuli Vedkam

Author

M.M.Noufal
(SLAS, SLPS)

Copyright

M.M.Mihlar (B.A)
Maruthamunai.

Publisher

Aysha Publications
520/1,
Mashoor Moulana Road
Maruthamunai – 03, 32314

Fist Published

2018.10.10

Website

www.noufallanka.org

Email

nawfalds@gmail.com

Telephone

0094-776009247

Printed by

Abna Offset Printing
Maruthamunai.

Cover design

Aathif Ahamed M.N

Price 250/=

ISBN: 978-955-42405-4-4

அபைஷ்கர்

சராசரி மனிதம் என்பதை தாண்டி ஒரு திறந்த மனம் காண விரும்பும்

அழகிய உலகம் ஒன்றில் வாழ விரும்புவதும், உலகச்

சிக்கலில் கிருந்து விடுதலை வேண்டி நிற்பதுமான மனம் அந்த

உலகத்தை அதன் அகத்தோற்றத்தை எவ்வாறு பார்க்கிறது என்பதும்,

அங்கு எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதையும் அது உள்ளூர்

உணரும் அகப் பிரக்ஞை எது என்பதையும், மெல்லிய அழகிய

மொழியில் சொல்ல முற்படுவது கிக்கவிதைகளின்

வெளிப்பாடாகும். கிக்கவிதைகளில் எனது மனம் புதிய

உலகமொன்றை சமைத்திருக்கிறது அதில் காற்று, மழை, ஆகாயம்,

வானம் மற்றும் பெருவெளி என்பவற்றை கட்டமைத்திருக்கிறது.

மேலும் அன்பு, காதல் மனம், என்பவற்றை உள்வாங்கியிருக்கிறது.

என்னுடைய அகம் சார்ந்த தன்னைமுச்சியை மாத்திரமின்றி நான்

நினைக்கும் அல்லது அகவயப்படும் என்னாங்களை தமிழ் மொழிக்கு

மாற்றம் செய்ய நினைப்பது தான் கிக்கவிதையின் வரிகள்.

மனதின் விருப்பங்களை உட்பொருளால் மொழியின் பெரு வெளியில்

பரப்பி வைத்திருக்கிறேன். இது கிருத்தவின் அடையாளமின்றி

வேறில்லை. மனதின் வெளிப்பாடு சுதந்திரம் மாத்திரமே எனக்குச்

சொந்தமானது மொழி எல்லாருக்குமே சொந்தமானது.

என்னுள் உறங்கிக் கிடக்கும் அபௌதீக சிந்தனையை நிறிது

தட்டியமுப்பி கிருக்கிறேன். இதனை அகவய பூரிப்பு நிலை

எனலாமா? இங்கு அந்த நிலையை சொல்லில் வழித்திருக்கிறேன்.

நிகழ்காலத்தின் நிதர்சனத்திற்கும் கற்பனை வாத

உலகத்திற்கும் கிடையில் காணப்படுகின்ற கிடைவெளியை

பயன்படுத்தியிருக்கிறேன் என்பது தான் எனது தாழ்மையான

அபிப்பிராயமாகும்.

எப்போதுமே தமிழை மொழியின் உச்சத்திகு எடுத்துச்செல்லக்கூடிய

சொல்லாடல்களையே விரும்புவன் என்ற அடிப்படையில் மொழியின்

அழகை உச்சமாக பயன்படுத்தி கிருக்கிறேன்.

ஷணி

இந்தத் தொகுதியை முழுமையாக்கலில்
தட்டச்சு செய்வதற்கு உதவிய

இ. லெ. முகம்மது பாறாக், அ. லெ. மஹம்மது
நெபர் மற்றும் எம். என். மிராஸ் அஹமட்
அவர்களுக்கு நன்றிகளை
தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அத்துடன் இத்தொகுதி வெளிவர உதவி புரிந்த
கவிஞர் விஜிலி மற்றும் கவிஞர் ஜெமில்
அவர்களுக்கும்

மேலும் இத்தொகுதியை முழுமையடையச்

செய்ய ஆலோசனை வழங்கி உதவிய
கல்முனைப் பிரதேச செயலக முன்னாள்

நிர்வாக உத்தியோக்தர்

கவிஞர் எம். பி. எம். அபுல் ஹசன் அவர்களுக்கு
எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இறுதியாக இத்தொகுதியின் அட்டை, பக்க
வடிவமைப்பை பூரணப்படுத்தி உதவிய

எஸ். ஏ. ஜெசீம் (ஜெஸா கிறபிக்ஸ்) அவர்களுக்கும்
மற்றும் மு.ந சதீல் அவர்களுக்கும் எனது
மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இறுதியாக அச்சுப்பதிப்பில் ஈடுபட்ட சகோதரர்
அப்னா பிறின்டர்ஸ் உரிமையாளர் யூ. எல். நகீப்
அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

பீடிகை

பாதிக்கப்பட்ட தொகுதியினருக்கு நிவாரணம்
வழங்காமலிருப்பது ஆட்சியாளனின்
மலட்டுத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டுவதாக
அமைந்துவிடுகிறது...

எனது ஆறாவது முத்தம்மா

“இந்திரா காந்தி”

என்று அழைக்கப்பட்ட

(புலவர்மணி ஆ.மு. சரிபுத்தீனின்

ஆறாவது தங்கை) றகுமா பீவி

அவர்களுக்கு...

வெட்டுப்பு...

• காதல் துயில்கிறது இதயத்தில்	1
• அகத்தின் நிச்சலனம்	3
• இமைச்சிமிட்டலுக்குள் வந்துவிடுகிறேன்	5
• மனதின் களைப்பை போக்கு	6
• மலிந்து கிடக்கும் பரவசங்கள்	7
• பூரித்து முளைக்கும் நினைவுகள்	8
• கனவுகளை அருந்திய நிசிப்பொழுதுகள்	9
• புதிர்மையில் புதையும் மனம்	10
• பூரிப்பில் தளிர் விட்டிருக்கும் என் மேனி	11
• மனம் நெளியும் பள்ளியறை	12
• ஆசைகளை உருவும் இரவு	13
• உடைந்த நிசிப் பொழுது	14
• வதனத்தில் பரவிக்கிடக்கும் புன்னகை	15
• துயரில் சமைந்திருக்கின்றேன்	16
• தன்னையிழந்து தவிக்கிறது மனம்	17
• கனவின் அகத்தளம்	18
• சிறு வயதுப் பாடசாலை	19
• பேருந்தின் குரைப்பு	21
• காமம் துளிர்க்கும் மனம்	23
• நிறுத்ததில் நான்	24
• அசரீரியில் மிதக்கும் ஆகாயம்	26
• நினைவுகளின் நெரிசல்கள்	27
• நினைவுகளின் குவியல்கள்	28
• வாழ்வின் சாரளம்	29
• பிரியங்களின் வனமாய்	30
• விருப்பங்களின் சிதறல்கள்	31
• சாரளத்தின் தாரகையாய்	32
• தொடர்வண்டி நிலையம்	33
• உன் சாயலான ஒருத்தி	34

• படுக்கையில் முளைவிடும் நேசம்	35
• வசந்த காலத்தின் இறுதி இரவு	36
• அரூபங்களில் வண்ணம் தீட்டும் மனம்	37
• பேசுவோம் வா	38
• வண்ணக் கனவு	39
• நேசம் பற்றி பேசுவோம்	41
• பருவங்களின் புதையல்	42
• முயற்சியின் மையம்	43
• சைகை அம்புகள்	44
• கோடையோ வசந்தமோ எதுவாகவும் இருக்கட்டும்	45
• கனவுகளின் கனங்கள்	46
• பருவகாலமொன்றின் முன்னிரவு	47
• இதயஞூர்	48
• மொழியின் மெளனம்	50
• எப்போது வரும் அந்தக்காலம்	51
• நேசத்தின் விதைகள்	52
• சலனமற்ற ஒற்றைப்பார்வை	53
• மனசேமிப்பு கிடங்கிலிருந்து	54
• என்னிலை தொலைதல்	55
• இன்றய கைமுழுத்தம்	56
• காற்றை யார் வரைவது	57
• என்னை ஏமாற்றிய பகல்	58
• பழகிய நேசங்களை எங்கே வைப்பது	59
• காதல் வந்தால்	60
• அகத்தின் உள்ளே மிதக்கும் சுகம்	63
• ஆன்மாவின் ஒருதுளி வெட்கம்	64

காசிஸ் ஆய்வில்களை இயைஞ்சில்

ஈரம் வற்றாத பனித் துளிகள் பூத்திருக்கும்
பெரு வெளியெங்கும் நிரம்பி நிற்கும்
மெல்லிய காற்றின் அசைவில் சிலிர்க்கும்
உடலின் உள்ளே அமிழ்ந்திருக்கும்
பிரியங்களை எங்கணம் கட்டுப்படுத்துவது...
மனதில் பூக்கும் நினைவுகளை அவிழ்க்கையில்
ஈரம் படர்ந்து உள்ளே மூழ்கியிருக்கும்
ஆசைகளை திறந்து விடுகையில்...
ஞாபகச் சாலைகளில் ஒளிரும்
அனந்தமாய் வரைந்த அன்பின்
தொடு புள்ளியை எதிர்பார்த்து நிற்கையில்
பூரிப்பு கிளையோடும் அழகு வதனத்துடன்
என் முன்னே தோன்றுகையில் பரவசம் பூத்து
நேசத்தின் வன்முறையை காட்ட விளைகின்றேன்...

இப்போது சுயமாய் கிழுக்கிறேன்
புனர்களனைத்தையும் ஒரு சொட்டு கிணித்தலில்...

ஆன்மாவை உன் முன் நிறுத்துவதில் எத்தனை பூரிப்பு...
நீஞும் நினைவுகளின் நெடுஞ்சாலை நெடுகிலும்
தளிர் மேனி சிலிர்த்து நகர்கையில்
கிரு கண்களும் காதலைப் பெருக்கும் நேரத்தில்
நிம்மதியாக காதல் துயில்கிறது கிதயத்தில்...

கனவுகள் முனைத்தெளும் கனவுக் காட்டில்
சட்டென தோன்றி

தோனுரசி விலகும் தூரத்தில் நிற்கையில்
நிலையற்று அலைகிறது மனம்...

கனிந்து கிடக்கும் பெரு நிலமாய் நீ கிருக்கையில்
நொடிப்பொழுதின் மறைவில் என்னைத் தொடுகையில்
சுடர் விடும் சொட்டுக்களாய்
மிதந்தலைகிறேன்...

காற்றில் எழுதுவதும் அழிப்பதுமான
கனிந்து உதிரும் உன் வார்த்தைகளை
மெல்ல அவிழ்க்கையில் உயிர்க் கனல்
முழுவதும் நேசமாய்க் கவிகிறேன்...

உனைக் கண்ட விழிகள் யாவற்றினும்
தோற்றம் பழத்திருக்கையில் சுடராய் பரவும்
பார்வையின் தூரத்தில் மின்னிக்கொண்டிருக்கிறது
அன்பின் நினைவுகள்.

அகத்தின் நிலைஞர்

அமைதி ஓளிர்கையில்
தொட்டுவிடும் தூரத்தில் நீ நிற்கையில்
எத்தனாங்களில் குவியப்படுத்துகின்றன
மனாங்களோ...

ஓலிச்சிதறல்கள் பூச்சியமாய்க் கிடைக்கையில்
இரு மனாங்களும் சாங்கமித்துக் கரைய
தேகத்தினுள்ளே தனைக்கத் துவாங்குகிறது
கூர்மை நிறைந்த ஆழ் புலன்கள்...

உன் அகத்தில் என்னைப் பற்றி
தீட்டிய உணர்வுகளை உய்த்தறிய விளைகையில்
நான் அடர்கிறேன் உன்னுள்ளே...

மனதில் படரும் எனது பிரதிமை
அசைந்து நகர்கையில் உனது விழியசைவில்
ததும்பி வழிகிறேன்...

நிசப்தத்தில் நிலை குலைகிறது நமது
நேசத்தின் பக்கங்கள்...

புலனை மறக்கும் விதமாய்
அகத்தின் நிச்சலனம்
சைகையால் மெல்ல அழைக்கையில்
மேனியங்கும்
மினுமினுத்துப் பூக்கிறது
வெள்ளாளிகளோ...

அகத்தில் பேரின்பம் அரும்பி
நான் ஓளிர்கையில்
உனது உடல் பூரிப்பில் கருக்கொள்கிறது...

குருவிலை

திருவாந்தாங்கூர் முனிசிபல் குடியிருப்பு
தொழிற்சாலை விதிவிளையமைப்பு மன்றம்

திருவாந்தாங்கூர்

திருவாந்தாங்கூர் முனிசிபல் குடியிருப்பு
தொழிற்சாலை விதிவிளையமைப்பு மன்றம்
திருவாந்தாங்கூர் முனிசிபல் குடியிருப்பு
தொழிற்சாலை விதிவிளையமைப்பு மன்றம்

திருவாந்தாங்கூர் முனிசிபல் குடியிருப்பு
தொழிற்சாலை விதிவிளையமைப்பு மன்றம்

திருவாந்தாங்கூர் முனிசிபல் குடியிருப்பு
தொழிற்சாலை விதிவிளையமைப்பு மன்றம்

திருவாந்தாங்கூர் முனிசிபல் குடியிருப்பு
தொழிற்சாலை விதிவிளையமைப்பு மன்றம்

திருவாந்தாங்கூர் முனிசிபல் குடியிருப்பு
தொழிற்சாலை விதிவிளையமைப்பு மன்றம்

திருவாந்தாங்கூர் முனிசிபல் குடியிருப்பு
தொழிற்சாலை விதிவிளையமைப்பு மன்றம்

இலக்ஷ்மிட்டைக்டுள் வர்ஜுவிடூக்டேன்

இக்காலையில் வதனத்தின் மீது குளிர்ந்து பெருக்கெடுக்கும்
வெண் பனிச்சால்களின் முத்தங்களில் படபடத்து

பூக்களைச் சொரியும் புல் வெளிகளினாடே

குளிர்ப் பச்சையணிந்த பறவையின் சொண்டுகளில்
மென் உயிர்களின் வாழ்வு சூழண்டாடுகிறது...

பேராழிக்குள் நீந்தும் எண்ணிலடங்காத நீர்க் காடுகளில்
சுறாவொன்று மூச்சவிட புலர் காலை வெளியெங்கும்
புள்ளினம் மினுங்குகையில் நாளின் பூரிப்பு பதிவாகையில்...

முடிவில்லா சுடர்ந்தாடும் பேரன்பின் திசையில் தகிக்கையில்
வாஞ்சையின் பிரகாசத்தின் தென்படலில் மேனியெங்கும்
பரவசம் பூத்து நிற்கிறேன்...

உள்ளே கிடந்துருகும் மறதியற்ற காட்சியாய் பெருகுகையில்
என்னை கிழுந்து உன்னில் படர்கிறேன்
மனதின் அடிவானமெங்கும்...

உன் வதனத்தின் விழிம்புகளில் ஓழிகி வழியும்
பகலொழியாய் ஜாலிக்கையில்

என் நெஞ்சம் பேரானந்தத்தில் நிறைகிறது...

ஞாபக நீரோடையில் கசிந்து பெருகும்

உன் எண்ணாங்கள் அந்தராங்கத்தின்

நிழலாய் நீருகையில் தாபத் திவலைகளாய்

சிறகழிக்கின்றன நெஞ்சமெல்லாம்...

உன் நெஞ்சுக்குள் நீந்தும் அகப்பறவை நான்

உன்னைவிட்டு வெளிப்பட முடியாதபடி பூரிப்பின்

நிச்சலமான வெளியெங்கிலும் நிறைந்திருக்கிறேன்...

காட்டு செந்நெல் கொஞ்சமும் ஆட் சுட்டு விரலாவு

பனி ஊற்றுத் தண்ணீரும் ஏற்பாடு செய்

உன் ஒரு கிமைச் சிமிட்டலுக்குள் வந்துவிடுகிறேன்

தேவியே...

தனின் களைப்பைப் போக்கு

காரிருளைத் துடைத்தெறியும் ஓளி அலைகள்
பரவும் வேளையில்
வானத்தில் வட்டமிடும் பறவைகள் உணை நேசிக்கையில்...

கோபித்திருக்கும் மேகங்களில் ஓளிந்திருக்கும்
மழைத்துளிகளை
உன் நேசத்தின் வாசனையில்
குளிர்ச்செய்து மழைச் சாரலாக்குகிறாய்...

அன்பின் ஆழ்ந்த புன்னகையை
உதிர்த்து விடுகையில்
நீ கனவிலும் நேசிக்கப்படுகையில்
நடனமாடும் நீர்த்திவலைகள் உனக்காகப்
பிரார்த்திக்கையில்...

மனதின் திரையை ஒதுக்கியவாறு
ஆசை வெளியேறுகையில் வழமை போன்று
உனது முகம் கண்களில் விழுகிறது...

கண்ணங்களில் சிறு நதிகள் பாய்வதால்
என் உதடுகளிருந்து பல கவிதைகள் தரையில்
வந்து விழுகின்றன...

உன் மேனியில் ஆறாய்ப்பாயும் பருவம்
தெருக்களில் ஒழுகி விழுகையில்
ததும்பி வழிகிறது மனது...
இவ்வளவும் மறதியற்ற நிகழ்வாய் நகர்கிறது
இதனால் துயரத்தின் வாசனை
வாசல் முழுவதும் பரவுகையில் கழுத்துக்கு
கோடாரி விழுவது போல் நினைக்கிறேன் தோழியே...

வா வந்து உதவி செய்
மனதின் களைப்பை போக்குவதற்கு...

எந்து கிடக்குத் பரவுஸ்கள்

மனதில் புளாங்கும் அன்பு நதி பல கிளைத்து
பெரு வெளியெங்கும் பெருக்கெடுக்கையில்
பல காலங்களிலும் விரிந்து கிடக்கிறது
கட்டுடைந்த நதியாய் ...
விளிம்புகளில் நீ நின்று
புளகாங்கித்ததை உதிர்த்து என்னில் நிரப்புகிறாய் ...
பெரு வெளிச்சம் பரப்பும் மின்னலைச் சுமக்கையில்
தீர்த்தமென மிதக்கிறாய் என் நெஞ்சமெல்லாம் ...
அலையும் மனவலைகள் வெவ்வேறாய் பிரகாசித்து
ஒவ்வொன்றிலும் நீயாக இருக்கையில்
வெண் பனிக் குன்றுகளின் சாயலில்
வழிந்தோடுகிறாய்...

மோனத் தவத்தில் மிதக்கையில்
பூரித்திருப்பது நான் மட்டும்தானா?

மெல்லிய காற்றில் மிதக்கும் மனதை சிதைக்கிறது
உன்னிலிருந்து வரும் பேரானந்தம்
கனாக்கள் நீந்தும் மனக் குளத்தின் பெரு வெளிகளாய்
நீ நிரம்பியிருக்கையில்
பகல் பொழுதுகளின் விளிம்புகளில் பிரகாசிக்கிறாய்...
என்னில் மலிந்து கிடக்கும்
பரவசங்களினை தரிசித்து கரம் பற்ற
நொழிப்பொழுதில் வருவாயா?
கனாக்கள் நகரும் கனவுத் தெருக்களில்
வழிகாட்டியாய் நீ செல்கையில்
கணப்பொழுதேனும் சிதறழிக்கப்படுகின்றது
கட்டமைக்கப்பட்ட என் மனசு

கனவுகளை அருந்திய ரீப் பொழுதுகள்

விழிகளின் சிறைப் பிழிப்பின் நிலப் பரப்புக்களில் பரந்து கிடக்கும்
நினைவுகளை மீழ் கூர்ந்திட
கனவு வாகனமே இயலுமாகிறது...

எப்போதோ வரும் செம்போத்து போன்று கனவின் நடனம்
நீர் மேனியின் நிழலாய் நடந்தேறுகிறது...

வாழ்க்கையாய் கனவும் மனம்
இரவின் குரலறியாது
முகமறியாத காதலையும்
வளர்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறது...

கனவுகள் வழியாக நீ தரும் முத்தங்களில் நனைந்து போகையில்
உன்னோடு சேர்ந்து நனைந்த மனது
இரவு முழுவதும் குளிர்மையடைகிறது...

கனவுகளை அருந்திய நிசிப்பொழுதுகளை
எங்கனம் மீட்டுக் கொள்வது ?

இரவின் துவக்கத்தில் சரிந்து கிடக்கும்
நயன சட்டகத்தின் நடுவில் ஊர்ந்து திரியும் கனவுப் பொழுதுகளை
என்னவென்று நான் சொல்ல..

இத்தனைக்கும் மத்தியில் ஒரு நொழியில்
மொத்தமாய் திறந்து விடுகின்றது
நயனத்தின் அனைத்து வாசல்களையும்
காலங் காட்டியின் விசிலிஷப்பு.

புதிர்தையின் புதையுட் டங்

துளிர் ஞாபகங்களின் இசையை

தன் மனக் கிளையில் சொருகி வைத்திருக்கையில்

ஏக்கம் அவிழ்க்க யாரோ ஒருவரை நாடுகிறது

வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் மனம்...

ஏதோவாரு பருவத்து நூலென இழுபடுகையில்

தன்னுள் கிளர்ந்து ஒரு நொடியில் மேலெழுகிறது

தகிப்பில் நிறையும் மனம்...

புதிர்மையில் புதையும் மனக்காட்டில் நெளியும்

எண்ணைப் பாம்புகளை செயலுருவிலிருந்து விடுபட

விருப்பமின்றி

உள்ளம் கட்டற்ற போதையில் மிதக்கையில் பதபதப்பு

மேலிடுகின்றது மேனியைங்கும்...

வாழ்வின் எல்லாப் பக்கங்களிலும்

நிற்சலனத்தை உள்வாங்கிய மனம்

தாவிச் செல்கிறது பேரன்பின் காட்டை நோக்கி...

தூரத்தே மிதக்கும் எதிரொலியான

சமிக்ஞைகளை மனத்துள் கொண்டு வருகையில்

புன்கள் நனைந்து வழிகிறது...

உள்ளே தலை கவிழ்ந்து கிடக்கும் பிரதிமை

கரை விளிம்பிற்கு இழுத்துச் செல்கிறது

நிம்மதி வேண்டி நிற்கும் நேசவுணர்களை...

கரை காணாத எண்ணைப் பேரலை

அடிக்கத் துவங்குகையில் கிரு விழிகளும் விரும்பும்

ஒருவரில் குடி கொள்கையில்

களிப்பின் உச்சத்தத்தை தொடுகின்றது மனம்...

மறைவில் பரவிக் கிடக்கும் அந்தரத்துள் அந்நியம்

அவிழ்ந்து கிடக்கையில்

எதிர்பார்ப்புக்களை ஈடுசெய்ய

யாருமற்றிருக்கும் தவிப்பினில்

காத்திருக்கிறது மனம்.

ஆன்மாவின் ஒடுதுளி வெட்கம்

பூர்ப்பின் ஏவுக்குத் தீட்டு மேல்

கண்களால் பெரு வெளியை துளாவுகையில்
பெரு மலைகளுக்குப் பின்னால்
மாலைச் சூரியன் மயங்குகையில்
மலை முகடுகளில் கிடக்கிறேன்
மனதிலுள்ள எண்ணாங்களை வரைந்தவாறு...

இருள் பிறக்கும் பொழுதான்றில்
கூடடைந்த பறவைகள் ஈர்ப்பின் கூர்மையில்
நெடு நேரம் காத்திருக்கும் தமது இணைகளுடன்
களி நடனம் புரிகின்றன...

சொற்களின் ரகசியச் சிதறல்கள் மிதந்திருக்கையில்
மகிழ்ச்சியில் தளிர் விட்டிருக்கும் என் மேனி
உன் ஞாபகத் திசையில் புதைகிறது...

பூரிப்பின் உழுதலில் விரிந்து கிடக்கும்
இடமொன்றின் மகிழ்ச்சியை அவிழ்க்கும் சுடரென
நிற வொளிகளில் அமிழ்கிறது மனம்...

சொல்லிலடங்கா கனிவை சொருகி வைத்திருக்கும்
நெஞ்சின் இரகசியம் சுரந்த பொழுதுகளில்
துளித் துளியாய் தோன்றும் எண்ணை அலைகளில்
மையலூட்டும் நினைவுகள் சுமந்தவாறு...

நினைவுகளின் அணைப்பில் வீழ்ந்து கிடக்கும்
மகிழ்ச்சியின் சிலிர்ப்புக்களை
உன்னோடு நயனத்தின் விரிப்பில் பகிர்வது
எத்துனை பிரமிக்கத்தக்கது...

மேகங்களின் பின் துயிலும் நீர்த் துளிகளில் உனக்கென
செதுக்கிய எண்ணாங்களின்
சிற்பியாகிக் கிடக்கையில்
முடிவிலியாய்த் தென்படும் காட்சிகளில்
இளகும் மனம்
மறதியை தொலைத்து தவிக்கிறது...

பூதைகளை உடுவும் இரவு

மின் மினிப்பூச்சிகள் நீந்தும் புலர் பொழுதொன்றில்
காற்று நடனமாட உன்னில் ஒளிரும் வைரங்கள்
வெளிச்சமாக்கிச் செல்கின்றன இவ்விரவை...

உணர்வுகளை பைகளில் சேமித்து
கைப்பிழியளவு இடமொன்றில் ஒதுங்கிக் கிடக்கிறது
அன்பின் துளிகள் சுமந்த இவ்வுடல்....

சாமத்தில் பெய்யும் உணர்ச்சி மழையில் நனைந்து
சோர்ந்து தேம்பிக் கிடக்கிறது
மினுமினுக்கும் மேனி ...

நீ மல்லிகையாய் மணக்கையில் காற்றும் அதனுடன்
சேர்ந்து கொள்ள வாசனை கலந்து
நிறமற்றுக் கிடக்கிறது இன்றைய இரவு.....

நீ உதிர்க்கும் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும்
செவ்விதழ் வழவில் மேகங்களின் ஊலர் வலமாய்
என் மீது பழை மயங்கிக் கிடக்கிறது இவ்விரவு...

கணப்பொழுதுகளில் நான் நானாக இல்லாமல்
போகையில் உடலிலிருந்து வெளியேறிச் செல்கிறது
பேதலித்து சிரமசைக்கும் மனம் ..

நிலவின் தனிமை கண்டு நீ பூரிப்படைவாயா?
எத்தனாங்களால் நிரம்பி வழிகிறதா
ஆசைகளின் மெய்க்காடு?
அளுப மன உடல் எங்கே போகிறது?
மனமும் உடலும் விழித்திருக்கும்
இன்றைய பின்னிரவின் ஆசைகளின் ஊர்வலத்தில்
மிதந்து செல்கையில் ஆசைகளை கொல்வதுதானே
இரவின் நோக்கம்

2. கூட்டு நிலப் போகுது

ஒளி சிந்திய பெரு வெளியெங்கும்
காண்ணாடிப் பாம்பாய் நீழுகையில்
பகல் பொழுது சிந்திய ஒளியெயெல்லாம்
ஒரு கைப்பிழியளவில் பற்றிக்கொண்டு
மலரும் இரவை வரவேற்கிறது பிரபஞ்சம் ...

சிலையின் தாகமென உணரும்
காமம் நிறைந்த உடலையும்
இரவுகளுக்குள்ளே நுழைக்கிறது ...

காமம் மேயும் மேனிகளில்
வெட்கம் நிறைந்த கிருட்டு படர்கிறது ...

துளி வெளிச்சம் அறை முழுவதும் ஊடுருவுகையில்
ஒற்றை மேனி ஒளி வெள்ளமாய் மின்னுகையில்
பருவ மிகு ஊடலாய்
மெல்லிய கிசையில் நனைகிறது இரவுப்பொழுது ...

பூரிப்பு மிகு உதடுகளில் வன்முறையில் கிறங்குகிறது
நிழல் மேனியின் பூ வதனம் ...

தளிர் விடும் மேனியிலிருந்து உருவிய
உணர்வுகளுள் விதானத்துச் சித்திரமென
நிறைகையில்
இரவின் வாடையில் மூழ்கியிருக்கும்
உணர் நரம்புகள் விரியத் துவங்குகின்றன ...

ஓர்மம் நிறைந்த காம விலங்குகளை
மெல்லிய சம்மட்டி கொண்டு தட்டிவிடுகின்றான்
உடைந்த நிசிப்பொழுதின் நாயகன் ...

கிருவரினதும் காலடியில் மண்டியிட்டுக்
கிடக்கிறது கிருள் கவிந்த இராப்பொழுது ...

வழிக்ஷீல் பரவிக் கிடக்குத் புன்னகை

வதனத்தில் பரவிக் கிடக்கும் புன்னகை
 எப்போதுமே சேதாரமின்றி
 கண்கள் எனும் புகைப் படக் கருவியில்
 அகப்பட்டு விடுகிறது
 உன் பு வதனத்தில் பரவிக் கிடக்கும்
 அனைத்துப் புன்னகைகளையும்
 சொட்டேனும் சேதாரமில்லாமல் சுருட்டி எடுத்து
 கண்களில் புதைத்துக் கொள்கிறேன்..
 வற்றாத நதி போன்ற அவளின் புன் சிரிப்பில்
 உதடுகள் குவியும் போது
 பொன்னவரம் பூங்கொத்து விரிகிறது...
 உறு மீன் வரும் வரை முழுங்கிட நினைக்கும்
 சொங்கமுத்து நாரை போன்று
 மெல்ல நடக்கையில் உண்டாகும் அசைவில்
 அவளைச் சூழ்ந்து கிடக்கும் சீதளக் காற்றின்
 வீச்சில் நெஞ்சமெல்லாம் அவிழ்ந்து
 பின்னாலேயே அலைகிறது மனம்...
 அவள் நெஞ்சில் சரிந்து கிடக்கும்
 கோணாங்களில் வினாடிகூட மிச்சமில்லாமல
 கண்கள் பின் தொடர்கையில்
 நதி வளைந்தோடுவது போன்ற உடலசைவில்
 சநாதன மரபியல் நிலவியதில்லை எப்போதுமே...
 எனது மன கிடுக்குகளில்
 நடனமிடும் சில்லிடல் நினைவுகள்
 எப்போதும் உனக்கானதே..
 உன் கூந்தல் நதி
 கிளை விடுகையின் சிலிர்ப்பின் வாசத்தில்
 பரவசமாடுகிறது மனம்
 சதாகாலமும் நினைவுகளின் நெரிசல்களில்
 உனைப் தனியாக பிரித்தெடுக்க முடிவது உன்
 செந்தூரப் பார்வைதான் கண்ணே.

ஷய்ரிஸ் கலைஞர்களுக்குளேன்

உடுக்களின் மேனிகளில் பொங்கி வழியும்
பேராளியின் மினூங்குதலில்
இரவு முழுதும் உறைந்து கிடக்கிறது...

அந்தரத்தில் தவழும் ஓளியூட்டலில்
அனைத்து உயிரின நன்மைகளையும்
சூட்டி வருகிறது இப்பிரபஞ்சம்...

அலறும் மின்னலின் அந்தரத் தொலைவில்
உண்டாகும் பூரித்து வெளிக்கும் ஆகாயத்தின்
பிரதிபலிப்பில் தொலைந்து போகையில்
பெரு வெளியின் படபடப்பை
எங்கனம் கட்டுப்படுத்துவது...

முன்னே நகர்ந்து கொண்டிருக்கும்
காலக் கணாங்களில் காட்சிக்குட்படாத வேட்கைகளை
சுயசார்பாய் புலன்களில் பதிகிறது மனம்...

பேரமைதியின் பின்னரான புலப்படலுக்கும் எட்டாத
உளத்தின் எண்ணாங்களில்
இடைவிடாது ஊடாடுகிறது பருவகாலம்...

பூரிப்பின் நடுவே மென் புள்ளியில் கரைந்து
போகையில் எண்ணாங்களின் ரேகைகள் ஒடும்
மனதின் வெளிச்சத்தில் நனைவதற்கு
யாரை அழைப்பதென்று திண்டாடுகிறது மனம்...

சலனமற்றிருக்கும் மனக் காட்டில் விழித்திருக்கும்
எண்ணாங்களின் படர் கொடியின்
தளிர்க் கராங்களில் மனம் சிக்கிக் கொள்கையில்...

அகத்துள்ளே மின்னல் வெட்டெனத் தோன்றும்
எழில் படர்ந்த தோற்றம் கண்டெடுக்கவியலாமல்
துயரில் சமைத்திருக்கிறேன் நான்...

வின்னையிடுஞ் சுவிக்கீழ் அனு

வானமொங்கும் பறந்து திரியும் பனித் துளிகளில்
ஜோலிக்கும் மின்னொளியின் சுடர் வானமொங்கும்
பரவிக் கிடந்து காலைப் புலர்வை உணர்த்திச் செல்கையில்...

சன்னமாய்த் தூறும் மெல்லிய மழைச் சாரல்களை
யாரோ ஒருவர் கூட்டிச் செல்கையில்
வானமொங்கும் படபடத்துப் பறந்து
காட்சிக்குட்படாத பட்சிகளின் சிறகசைவை
மனக் கண்ணில் விரித்து வைக்கிறது...

விழுந்தெழும்பும் பறவைகள் மீன்களை
காவிச் செல்கின்றன கூடு நோக்கி....

வியாபித்துக் கிடக்கும் ஆழியோரங்களின் மருங்குகளில்
மெலிந்து கிடக்கும் சாலைகளின் ஏக்கத்தில்
மனதைப் பறிகொடுத்த நிலையில் தேகம் தள்ளாடுகிறது...

திசை மறதியில் எழுந்து பறக்கும் பறவைக் கூட்டங்களின்
குரல்களை பதியவிடுகையில் என்னில் படர எத்தனிக்கும்
உவர் நீர்த் திவலைகளில் மனம் நீந்திச் செல்கிறது....

காற்றசைவில் ஆடும் கிலைகளின் மீது குந்தியிருக்கும்
நீர்க் குமிழிகளின் மாய்வின் உரு
நிழலின் திகிலில் காட்சிப்படுகிறது...

காற்றுக் கற்றைகள் பெரு வெளியெங்கும்
திரையிட்டுக் களிக்கையில் ஆற்றின் மேற்பரப்பில்
பழுத்த கிலைகள் பல் நிறங்களை என் முன் விரிக்கையில்
சிறு மேனி கொண்ட கிரு மீன்கள்
ஒன்றோடொன்று முத்தமிட்டுக் கொள்கின்றன...

எண்ணேற்ற நிறங்களையணிந்து வட்டமிடும்
ஒற்றைப் பறவையின் சிறகிலிருந்து உதிரும் உவகையின்
நிழலில் சுகந்தம் குழகொள்கையில் கிளைகளுக்கிடையே
விழும் வெளிச்சத் துளிகளில்
தன்னையிழுந்து தவிக்கிறது மனம்...

களவின் அகத்திலும்

எனக்கான மேகங்களின்
ஊர்வலம் நடக்கையில்
உனது நினைவைச் சுமந்து தினந்தோறும்
முகத்தின் மீதுறும் புன்னைக்கையை இரசிக்கையில்
மனம் கிறங்கிப்போய்
உன் காலடித்தொடரியாய் நகர்கிறது...

மல்லிகையாய் மணக்கும்
இன்றைய காலைப் பொழுதுதில்
உன் வாசனையை ஆலிங்கனம் செய்வது
பரவசமாய் இருக்கக்கூடும் சிறு பொழுதேனும்....

இருப்பினும்
துளி நிலவு மெல்ல எட்டிப்பார்ப்பது போல்
வெட்கத்தை அள்ளிக்கொட்டுகிறது மனது
நேர்த்தியான அமைதியில் உலாவும்
கனவுக் கோப்பையில் நிகழும் காட்சிகளில் வழிந்தோடும்
பிரியங்களின் அசைவுகள் நித்தியமாய்க் கிடக்கையில்
என்னுள் நிகழும் கற்பனையை
என்னவென்று சொல்ல?
எப்போதுமே பிரியங்களின் உசாவுதல்களை
ஒளித்து வைக்க முடிவதில்லை
கனவின் அகத்தளத்தில் நிகழும்
நடனங்களின் பிரார்த்தனைகளை
எங்கனம் கட்டுப்படுத்துவது
சொல்லேன் அன்புத்தோழியே ...

ஷோ வயசு பாட்டிலை

நீண்ட நாளைக்கு பிறகு
திரும்புகின்றேன்
சிறு வயது பாடசாலைக்கு
பால்ய கால நினைவுகளை
உச்சாடனம் செய்து கொண்டு
அன்றைய கால நண்பர்கள் சிலரும் சேர்ந்து
கொள்கின்றனர்
சொல்லி வைத்தாற் போல்...

கால வேறு பாடுகள் கறந்து
இன்னும் அந்தப் பணை மரம்
அதன் குருத்துகள் புன்னைக்கடிடன்
எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன எமது வரவின்
மகிழ்ச்சிக்காய்...

அதே கிணறு...
உடைத்து அடுக்கப்பட்டிருக்கும்
கதிரை மேசைகள்...

ஊஞ்சலாட்டிய அதே ஆல மரம்
வயது முதிர்ந்த ஏனைய மரங்கள்
என்னுடன் பேசுகின்றன இப்போதும்
கடந்து போன நாட்களை எண்ணீ...

பல கரிச்சித்திரங்கள் நடனமாடும்
பழைய கட்டிடத்தின் சுவர்கள்...
பாடசாலையின் கூரையில்
பல துளைகள் சூரியன் வந்து இறங்குவதற்காய்...

புதிதாய் பல கட்டிடங்கள்
முளைத்திருக்கின்றன வினோதங்கள் தாங்கி...
ஆசிரியர்களும் வேறு வேறு முகங்களை
அணிந்திருக்கின்றனர்

அருகில் இருந்த கம வெளி
 மாப்பிள்ளை மாடுகளையும் காணவில்லை வேறு
 ஏதேதோ முளைத்திருக்கின்றன
 கற்காளாலும்
 இரும்புகளாலும் அந்த வெளியில்...

அங்கிருந்த குறோட்டன்
 தோட்டத்திற்கு பதிலாய்
 புதிதாக பல மலர் தோட்டங்கள்
 பல வாசனைகளைச் சுமந்து...

அவளை மட்டும் அங்கு காணவில்லை
 அந்தக் கரும் பேரழுகி
 எங்கு இருக்கின்றானோ
 எத்தனை பிள்ளைகளோ...

பேருந்தின் ஒறைப்பு

நேற்றயை இரவின் நிமிடங்களை
அதிகம் குடித்து
அலுவலக நேரத்தின்
விட்டுக் கொடுப்புக்களை
செய்கின்றேன்...
நிறுத்தத்தில் தாங்கி இருக்கையில்
சாலையில் பேருந்து
என்னை நோக்கி குரைத்து செல்கிறது
உடலில் பதிக்கப் பட்டிருக்கும்
வியர்வை குப்பியோடு
நுழைகின்றேன் அலுவலகம்...
அருகருகே முளைத்திருந்த கட்டிடங்கள்
கிளைகளை தொங்க விட்டுப் பரப்பி
வணிகத்தில் இயங்கிக்
கொண்டிருக்கின்றன...
காமம் உடலில் குந்தி இருக்கையில்
அனேகர்களின் பார்வை கத்திகள்
பாலுணர்வை துளாவி
தகாப்புணர்ச்சியில் எடுப்புகின்றன
உணர்வுக் குவளைகளால்
வழிந்தோடும் ஸ்பரிசங்கள்
எனக்கான பங்கினை பூர்த்தி செய்ய
விரும்பமானவருடன் அளுப
படுக்கையை பகிர்ந்து கொள்கின்றன
மனங்கள்...
சொந்த தேவைக்கு அலுவலக
நேரத்தை கரைப்பது
அபாயகரமானது தான்...
சோலி முழந்து
கட்டிடங்கள் மெலிந்து கிடக்க
சாலைகள் பொங்கி வழிகின்றன
கரை காணாத சனத்திரளால்...

காம்புகளில் தன்னை நிமிர்த்தி
பூக்களை அணிந்திருக்கும்
நடை தூர தோட்டத்தில் நுளைய
மனதில் பூக்களின் வாசம்
கசிகின்றது...

மீண்டும் மறு புறம் நோக்கிய அதே
பேருந்து புலம்பிச் செல்கின்றது
என்னை பார்த்து...

காலம் ஆளிக்குத் தனு

மின்சாரக் காற்றின் அணைப்பில் கிடக்கையில்
அறை முழுவதும் செயற்கையாய்
பனித்துளிகள் பூத்துக்கிடக்கின்றன
காமம் துளிர்க்கும்
மாலைப் பொழுதொன்றில்...

காமத்தின் பழச்சாற்றினை
பருகிய மனம்
உருகிக் கரைகிறது...

பிரியத்தின் வெற்றிடம்
உன்னிடம் நிரம்பியிருக்கையில்
அமைதியின் நரம்புகள் பூட்டப்பட்ட
அறை முழுவதும் ஊசி வெளிச்சம்
ஊர்ந்து செல்கிறது...

தயக்கத்தின் விசிறியை பறக்க விட்டு
குதித்து வெளியேறும் காமப் புயலை
கைகளால் அணைக்க ஆடைக் கப்பல்கள்
மிதந்து வெளியேறுகின்றன...

மனம் முழுவதும் காமம்
அலைக்கழிந்தபடி மிதந்து செல்கிறது...

இருட்டின் வெளிகளில் என்னுடல்
மிதக்கையில் காற்றின் சத்தத் துகள்கள்
என் மீது வந்தமர ரீங்காரம் செய்து
மனம் வெளியே வருகிறது...

காமக் குழுத்தில் சிக்கிகொண்டு சிலிர்த்து முளைக்கும்
ஊடல்கள் வரிசையாய் வந்து நிற்க சூழ்நிலைக் கைதியாகி
அமர்ந்திருக்கின்றேன்....

நூற்றுவில் ஒன்

காற்றால் நெய்யப்பட்ட படர் துகள்கள்
 என்மீது படர்ந்து ஆடைகளில் படிகையில்
 இரைச்சலை விசிறிக் கொண்டு
 பேருந்து நகர்கிறது எனைக் கடந்து
 முந்திய நிறுத்தத்தில் நிற்கின்றேன் நான்
 மனிதக் காட்டில் தேடும் இலக்க ஊர்தியில்
 மனம் துளிர்க்கிறது
 அவள் வருகையின் நிமிர்த்தம்
 நகரும் மனிதர்களும் வாகனாங்களும் என் மீது
 பார்வையை ஊற்றிச் செல்கின்றனர்....

காற்று என்னைத் தாண்டிச் செல்கையில் மனமும்
 அதனுடன் சேர்ந்து செல்கிறது....

எதிரும் புதிருமாய் இரைச்சலை
 பின் தள்ளி நகர்கின்றன வாகனாங்கள்...
 உள்ளிருப்பவர்கள் வீசிய பார்வைத் துளிகள்
 என் மீது பழந்து
 காலடியில் வழிந்து ஓடுகின்றன...

ஒருத்தியின் முந்தானை விரிகையில்
 மனம் இறங்கி அவளுடன் சேர்ந்து அமர்கிறது
 மர இருக்கையில் மகிழ்ச்சியில்
 அவள் மனம் பூத்துக்கிடக்கிறது தரிப்பிடமொங்கும்
 மீண்டும் காற்றால் கிழித்துப் போடப்பட்ட
 நிறுத்தத்தில் தாவியிருக்கையில்
 மனம் தேழியலைகிறது தெரு முழுவதும்...
 விரைவு வண்டிகளின் வெளிச்சம்
 என்னைக் குறி பார்த்து செல்கையில் அலையும் மனம்
 மீண்டும் வந்து ஓட்டிக் கொள்கிறது என் மீது
 அவள் வரும்வரை...

திருவாவட்டா சோமசுப்பிரமணியர் கலைக் கலைஞர்

கலைஞர்களை விழித்து காலத்திலே மிகவும் நன்றாக விளையல் செய்ய விரும்புகிறேன். எனவே அதை விரும்புகிறேன்.

ஒரே கலைஞர் குறித்து சிரினாலை
விளையல் விரும்புகிறேன். காலத்திலே மிகவும் நன்றாக விளையல் செய்ய விரும்புகிறேன். எனவே அதை விரும்புகிறேன்.

ஒரே கலைஞர் குறித்து சிரினாலை
விளையல் விரும்புகிறேன். காலத்திலே மிகவும் நன்றாக விளையல் விரும்புகிறேன். எனவே அதை விரும்புகிறேன்.

சிந்தனைந்த தூறல் எண்ணீலியாகையில்
காற்றின் சுடர் நரம்புகள் அவளின் வாசத்தை
என்னிடம் கொண்டு வந்து குவிக்கின்றன...
எழுந்து செல்ல நினைக்கிறது மனம்
தனிமையை கலைத்துக் கொண்டு...

அஸ்ரீயின் டிக்ஷுத் ஆகாயம்

மனம் உதிர்ந்து
தெருவெல்லாம் சிதறிக் கிடக்கையில்
மீண்டும் முழைத்துக் கிடக்கின்றேன்...

என்னில் உதிரும் வெளிச்சத் துளிகளில்
வானில் இருந்து கழன்று விழும்
நீர்த்தாரகைகள் மோதிக் கிடக்கையில்
அசர்ரியில் மிதக்கும் ஆகாயம் என் மீது
உதிர்க்கிறது மின்னலை...

கிசையோடு உரசிச் செல்லும் காற்றும்
என்னோடு சேர்ந்து சாய்ந்தாடுகிறது
வளி மண்டலத்தில் மிதக்கையில்
உடலில் ஓட்டிய மகரந்தங்களோடு
துயில் மறந்த வண்டுகளின் ரீங்காரமும்
உடலைத் துளைத்துச் செல்கையில்
அமானுஸ்யத்தின் கரங்களில்
மிதக்கிறேன் நான்
என்னவளின் சாயலில் நிறம் பழுத்த
பறவைக் கூட்டங்களின் இறகுகள்
என்னில் வந்தமர்கையில்
பீரிட்டு திளைக்கின்றேன் கடலைகளின் பேரிரைச்சலோடு...

ஆங்மாவிஸ் டிக் டிலி வைட்கம்

நினைவுகளின் டீர்மஸ்கள்

இரவில் உலாவும் காற்றுக்கு
சற்று சூச்சம் அதிகம் தான்
நான் போர்வையால் போர்த்திவிடுகிறேன்
அந்தக் காற்றை...

கிருட்டும் சற்று வெட்கப்பட்டுக் கொள்கிறது
அவள் கண்களிலிருந்து வரும்
வெளிச்சத் துளிகளால் ...

சதாகாலமும் நினைவுகளின்
நெரிசல்களில் அகப்படுகையில்
ஆன்மாவை
மீட்டுக் கொள்ள முடியாமல் தவிப்பதை
யாரிடம் முறையிடுவது?

எனினும் எப்போதாவது வரும்
கன மழை போன்று கனவின் நடனம்
அதிகாலை முழுவதும் நடந்தேறுகிறது...

நான் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில்
விழித்திருக்கும் கனவு முழுவதும்
வியாபித்திருக்கின்றன
நினைவுகளின் எச்சங்கள்...

நினைவுகளின் இவ்யஸ்கள்

இலையுதிர் காலத்து
பனிக்குவியல்களில் விரிகிறது
உன்னுடனான நினைவுகள்...

சூரிய கதிர்களை உடல் பற்றிக்கொள்ள
நினைவுகளைல்லாம் வலம் வர
பால்ய கால ஸ்பரிசாங்கள்
நினைவுகளின் அந்தி வரை
கிறங்கிக்கிடக்கிறது ...

குளிர்ந்த வெளிச்சத்தில்
பரிமாற்றங்கள் அடங்கிக் கிடக்கையில்
நடுநிசிக் கள்வன் போல
பதுங்குகிறது நினைவுகளின் குவியல்கள்...

சாத்தியமாகிப் போன உறவாடல்கள்
மணற் காகிதம் ஓன்றில்
எழுதியிதாய் ஊர்ந்து கிடக்கிறது....

பக்கவாட்டில் கிடக்கும்
அலை அலையான நினைவுகளில்
நீந்திக் கரையேற முடியாமல்
இழுந்து கிடக்கிறது மனம்...

நினைவுகளின் கூர் நகங்களால்
மனது அழிந்த நிலையில்
இன்னும் சாய்ந்து கிடக்கிறேன்.....
எண்ணைப் படிகளில்
சுமைகளைத் தாங்கிய வண்ணம்
இன்றைய நாளின்
இரும்பத்தில் இருக்கையில்...

வாழ்வின் உளர்த்

அடுக்குகளிலான நினைவின் அசைவுகள்
மலை மலையாய் குவிந்து கிடக்கிறது...

கண்களில் ஓளிரும்
உன் நினைவுகளின் சாயல்களில்
உடல் பூத்துக் கிடக்கிறது....

இப்போது நினைவுகளின் பள்ளத்தாக்கில்
முழுமையாக நம் வாழ்வு அமைக்கயில்
மிதந்து வருகிறது
போராட்டத்தின் பின்னரான
நினைவுகளின் வாழ்வு அமைதியாய்....

நினைவுக் காற்று
சதிராடுகையில் உடலும்
நீர் மேல் கிழையாய்
ஆழிக் கிடக்கிறது...

நினைவுகளின் சாளரம் விரிந்து
கிடக்கையில் வாழ்வு படிப்படியாக
நம் கிருவரையும் வாசிக்கத்
தொடங்குகிறது...

உன் நினைவுகளெல்லாம் என் மேசை மீது
நியான் சொட்டுக்களாய் உதிர்கையில்
காலத்தின் தட்ப வெப்பம்
வாழ்வின் சாளரத்தினாடே தெரிகின்ற
மீளா காலமொன்றுக்கு
யாருமறியாமல் திரும்புகிறது...

பிரயஸ்கள்ள் வளையல்

மழுயைப் பொழிகிறது
நீ பெய்துவிட்டுப் போகும் முதலாம் புன்னைக...

எனக்கான காதல்
அன்பை சொரியத் தயாராகவிருக்கும் உன்னில்
உன்மத்தமாய் தினமும் நிகழ்கையில்
வேறுனரிக் கிடக்கும் உன் ஸ்பரிசம் முழுவதும்
இராவேணியில் எனக்கானதாய் சற்று பூத்து
குருதியோடும் கிடமெல்லாம் ஊடுருவி
சிறகடித்துப் பறக்கிறது
உனக்கும் எனக்குமான காமம்...

நிலா முகட்டின் மீதேறி சுஞ்சாரம் என்பது
மகிழ்ச்சியை கொண்டாடுவதுதானா?
நெஞ்சுக்குள் பரவசங்கள் நீஞ்கையில் உவகையறுதல்
மேலிட்டுக்கிடக்கின்றன...
அக்கணத்தில்...

வானத்தை வரைவதில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி எனக்கு....

நான் பூத்துக் கிடக்கும் இரவுகளில்
மகிழ்ச்சி விரிகையில் கனவு முழுவதும் நீயாகி
நிலவுடன் பேசுவதற்கு நீ வருவாயானால்
நயனப் பொழுதுகள்
பிரியங்களின் வானமாய் பூத்துக்கிடக்கும்...

சந்திக்க நினைக்கிறது என் மனது
மறுக்கிறது நமது கணா...

விருப்பஸ்களின் விருப்பகள்

எண்ணாங்களால் நிரம்பி வழியும்
மனக்குவளையிலிருந்து
உதிர்த்து விட்டு செல்கின்றான்
விருப்பங்களின் சிதறல்களை...

அந்தி மாலை தன் சிறகுகளை
அகல விரித்து நகர்கையில்
பல் நிறங்களாலான ஆடைகளினை
சித்திரங்களை அணிந்து கிடக்கிறது அடிவானம்...

அரூபமாய் என்னுடல் நகர்கையில்
தன்பாட்டில் அசையும் காற்றின் விசையில் மனமே
பறந்து படிகையில்
அகல விரிகிறது ஆசைகளின் கிறகுகள்...

விருப்பங்களின் கூட்டுச்சுமை அசைய விடாமல்
கட்டுப்படுத்துகையில் ஓவ்வொன்றாய் வடிகட்டி
புகவிடுகிறது ஆசைகளை...

சலனப்படும் அவனின் விழிம்புகளில் குழியிருக்கும்
ஆடைகளுக்குள் எடுத்துச் செல்கிறது என்னை...

அவன் மீது பழந்து படர்ந்து நழுவிச் செல்லும்
அரூபக் காற்றும் குளிர்க் குவியல்களைத் தாங்கி
விரைந்து செல்கிறது...

இத்தனைக்கும்
என்னிலிருந்து கிறங்க மறுக்கும்
என் பார்வைகளை
எங்கனம் எடுத்துச் செல்வாய் கனவுப் பயணத்தில் ...

ஷளர்த்தின் ஆரக்கையாய்

பேரன்பின் சேகரமாய் உன் மனம் தென்படுகையில்
பல் வர்ணாங்களில் உன்னைத் தீட்டிக் கொள்கிறது மனது...

இரகசியக் குறியீடாய் உன் கண்ணாங்களில் தவழும்
குறு நகை உன் நெஞ்சத்து நேசத்தின் வெளிப்பாடுதானே...

உன் கண்களில் ஒளித்திருக்கும் உருவம் நானென
கண் படபடப்பில் தினமும் சேதி சொல்கிறாய்...

மனதின் ஆழத்திலிருந்து எழும் எண்ணைப் பந்தில்
எந்தப் பக்கம் நீ என்று சொல்லேன்...

கனவின் நித்தியத்துள் ஆனந்தம் உறங்குகையில்
நேர் முன்னே பிரசன்னமாகின்றாய்...
தென்படவின் சாளரத்தின் தாரகையாய்
மினுங்கும் தருணாங்களில்
என் கண்களின் வேர் உன்னில் ஆழப் பதிக்கிறது...

மனதின் வேர் பிளந்து காதல் துளிர்கையில்
என் மனம் மொழிகிறது உன் நாமத்தையே...

வெளிச்சப் புலமாய் வந்தமர்கையில் பகல் வெளித் தூறலாய்
பரம்பிக் கிறடக்கிறாய் என் தேகமொங்கும்...
அந்தரங்கமாய் அகத்துள் நீ தவழும் கணாங்களில்
பருவங்களில் நிகழும் எல்லாம்
உயிர்த்தெழுகிறது மேனியைங்கும்...

மென் காற்றாய் ஆடி அசைந்து நம் மேனிகள்
ஒன்றோடொன்று கிணையத் தொடங்குகையில்
எல்லாழுமாய் மனதில் நிகழ்கிறது
நிஜத்தில் நிகழ்வது போல்...

ஷாட்டு வண்டி நிலையம்

வருவதும் போவதுமாய் காட்சி தருகின்ற
மலைப் பாம்புகளாலான தொடர் வண்டிகளின் ஊர்வலம்...

விட்டு விட்டு பச்சை விளக்கின் ஒளி நூலாய் நீழுகையில்
பெரு வாரியாக காற்றின் வேகம் குவிகிறது
மர இருக்கையில் இருக்கும் என் மீது...

வழக்டப்பட்ட வெளியின் வெற்றிடங்களை
கரிய நிறத்தால் நிரப்புகையில்
குளிர் காற்றும் ஆங்கு படிகிறது...

முன்னோக்கிய வண்டிகளின் அசைவில் வெளியேறும்
காற்று வாகனம் என் மீது மோதி
ருசிபார்க்கிறது மேனியின் கலன்களை...

உறு தொடரி வரும் வரையில்
காத்திருக்கும் என்னை சலனப்படுத்துகிறாள் ஓற்றை மூக்குத்தி
சொருகிய மஞ்சளோவியம் ஒன்று...

சலசலக்கும் ஓடையாய் சனத்திரள் நகர்கையில்
அகன்ற விழிகளால் படம் பிடித்து செல்கின்றனர்
நானும் சமாந்தரமாய்
கைது செய்கிறேன் கண்களால் அவர்களை...

சிலரின் கண்ணாங்களில் வழியும் புன்னகை
காற்றில் தடுக்கி என் மீது படிகிறது
அழுகின் பிரகாசத்தை வாந்தியெடுத்தபடி...

காற்றை பின் தள்ளி முன்னோக்கி நகர்கையில்
சனத்தத்திரளில் நசுக்குப் படுவதை கைகளால் தடுக்க
மனதிலிருந்து வழியும் எண்ணாங்களில் நனைகையில்
தொடர் வண்டியின் மீது பயணிக்கிறது மனம்...

2ஞ் கூயல்லை துடுக்கி

மேற்கு வானில்
நிறங்கள் அழுகுபடுத்துகின்றன பிரபஞ்சத்தை...

அந்தி நீளும் கிடமொன்றில் அமர்ந்திருக்கையில்
நீண்ட கிடைவெளியில் அரவமற்ற அசர்ரி
அரூபமாய் நீண்டு கிடக்கிறது என்மீது...

அது காற்றின் முத்தமாய் கிருக்கலாமென
நீ நினைக்கிறாயா?
வனத்தில் நிலவும் கிசையாய்
பொன் மொழியின் தொடரியாய்
மிதந்திருக்கும் நீ
தூரத்தே அசையும் ஒலிக்கு சொந்தமான பறவையாய்
என்னைச் சுற்றியே நகர்கிறாய்...

வாகாய் அமைந்து வரைந்த ஓவியம் ஒன்றில்
நீ கிருக்கையில் வெளிச்சத்தின் கனம் குறைந்த
பெரு வெளியில் என் மனம் நீந்திச் செல்கிறது
உன்னை அனைத்துக்கொள்ள...

சலனமற்ற இரவொன்றின் விளிம்பொன்றினால்
கடந்து போகிறேன்
புதிய நாளொன்றுக்காய்...
ஒளியின் கனதியின் மெல்லிய சக்தியில் நனைந்து
தள்ளாடியபடி
என்னை நெருங்குகிறாள்
உன் சாயலான ஒருத்தி...

படுக்கையின் முனைவுடுத் தேங்

மாங்கிக் கிடக்கும் பூரிப்பின் உணர்வுகள்
மகிழ்ச்சியியினை எதிர்நோக்கி
நீழும் புதிய பூவுகளில் பிரியத்தின் வாசலை
நினைக்கின்றன...

எனக்குள் விளையும் மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தை
கனவு வழியாக வெளியிட்டு நேசத்தை
உடலில் சொருகி வைப்பதில்
மனது கொண்டாடும் அந்தராங்க சுகத்தினை
என்னவென்று அறிவது...

படுக்கையின் மீதேறும் காதல் விரிப்பு மனதின்
உச்சபட்ச பூரிப்பின் ஊர்வலமல்லவா?
பிள்ளைகள் சமைக்கும் கரியவறைக்குள்
நிகழும் இயல்பூக்கமதில்
காரியமாற்றுகையில் உண்டாகும்
மனச் சிதறல்களில் பரவசமாகுதல்
பூரிப்பின் பெரு நிலமாய்
அமைந்து விடுகிறது...

படுக்கையில் முனை விடும்
நேசத்தின் வழியாக உதிரும்
பூரிப்பின் மீதாக விளையும் எச்சங்கள்
கருவறைக்குள் நகரும் படர்க்கை வெளியே...

இத்தனைக்கும்
காமக் கடல் ஒன்றை சந்திப்பதில் என்னதான்
மகிழ்ச்சியோ...

புதுப் பொலிவின் மகிழ்ச்சியில்
கரையும் கிரவுகளில் பேரன்பின் கிருப்பிடம்
கருவறையின் நுணியிலாயின்
பூரிப்பில் புதையும் மனதினை
என்னவென்று சொல்வது...

வார்த்தைகளின் இருதி இரவு

தொலைவினில் அசையும் பறவைகளின் சிறகசைவின்
 சப்தத் துளிகள் பேரானந்தத்தின்
 சமிக்ஞைகளாக காதுகளில் உயிர்க்கின்றன...
 பல் வர்ண நிறம்கள் பெருக்கி
 தன் சிறகினை விரிக்கும் ஒற்றைப் பட்சியான்று
 அன்பின் கராங்களை நீட்டி என்னை அண்மிக்கிறது...
 வெட்டவெளியில் தன்னிச்சையாய் மிதக்கும்
 இலவம் பஞ்சக் கூட்டங்களின் வெம்மையில் தகிக்கையில்
 பார்க்கும் மனம் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கிறது...
 சதுப்பு வயலில் அமிழ்ந்திருக்கும் பேரன்பின் குடும்பத்தினில்
 உன்வாசம் மேனியைக் குடைந்து மனதைத் தொடுகையில்
 முன்னாளின் நினைவின் கராங்களில் ஏந்திவிடுகிறது...
 துகில் வெண்மையில் பிரகாசிக்கும்
 துளிர் மேனியனும் பெரும் கடலில்
 மூழ்கிட நினைக்கையில் பனிபூக்கும்
 மென் மழையில் நனைந்தாடும் தளிரிலைகளின்
 நடு விரலில் வழியும் நீர்ப் பொட்டுகள் போல
 கசிந்து பெருகுகிறது என் மனம்...
 நீ விதைத்த எண்ணாங்களைப் பருகிய நான்
 நெடு மூச்சை உதிர்க்கையில் வாசற் கதவை
 முத்தமிடும் வண்டுகள் போல
 நானாகி பூரித்துக்கொள்கிறேன்...
 வெள்ளுறைப் பனிச்சால்கள் நிரம்பிய
 வயல் மேடுகளிலிருந்து திரும்பும்
 சிட்டுக் குருவி போல் உன் மேனி ததும்புகையில்
 உன் எண்ணாங்கள் ரகசியாங்களில் சுழலுகையில்
 உயர்ந்த மராங்களின் உச்சிகளில் வெண் பனி பரவி
 வசந்த கால இறுதி இரவை
 உன் மேனியில் முடித்து வைக்கிறது...

ஒள்சாலைச் சிறைகளில் வைக்கப்படும்

அலுபஸ்களின் வண்ணத் தீட்டுத் தை

துளாவி விட்ட மனம்
நிசப்தங்களால் நிரம்பி வழிகின்றன....

இரவொன்றில் நீயும் நானும் பிம்பங்களால்
வரையப்பட்டிருக்கும்
அலுபங்களில் வண்ணம் தீட்டுகிறோம்....

நிலவறையில் ஒழிந்திருக்கும் காமத்திப் புவில்
நிறைந்திருக்கிறது இருவர் மனங்களும்...

சாம்பல் நிற நிழலைப் பிடித்து விளையாடும்
ஒரு பூணக்குட்டி போல துள்ளிக் குதிக்கிறேன்
நான்....

அசையும் வெளிச்சத்தில் குளிரை தூவும்
சந்திரனின் மெல்லியழுகில் லயித்துக் கிடக்கையில்
அவ்வப் பொழுது வானத்திலிருந்து உதிர்ந்து
விட்ட மேகத் துண்டொன்றில் பயணிக்க
மனம் எண்ணுகிறது.....

பனிபடர்ந்த காற்றின் ஊடாட்டத்தில்
மெய்சிலிரத்து இறங்குகிறது
ஒரு துண்டு வானம்
பேரழுகு அசையும் குளத்தில்...

உடல் நிச்சலனத்தை தேழனாலும்
நினைவுகளின் வழியாகவே
நீண்டு செல்கிறது மனம்....

பேசுவோத் வா

உன்னிடம் கொஞ்சம் திமிரும்
சிலிர்க்கும் பிள்ளையுடலும்
என்னிடம் ஒரு சொட்டு அழகும்
பால் சூரக்கும் இரு தணங்களும்
கிவைகளை சற்று ஒதுக்கி
வைப்போம் சில
பொழுதுகளுக்கு...

மேலுலகத்திலிருந்து இறங்கி வந்த
கனவை அருந்துவோம் இருவரும்
சில நொடிகளுக்கு
காற்றைத் தடவிப்பார்
அது உனக்கு வசப்படும்
இப்போது...

ஏவாள் ஆதாம் காதலையும்
கிளியொப்பற்றாவின் அழகையும்
மும்தாஜின் கல்லறை பற்றியும்
பேசுவோம் வா
சில பொழுதுகளுக்கு...

வண்ணி வண்ணி கனவுகள்

தூக்கமின்மையால் நிசிப் பொழுது
நீண்டு கொண்டிருக்கையில்
முன்னைய பொழுதுகளில்
கண்களால் பிழிக்கப்பட்ட அத்தனை சித்திரங்களும்
தூக்கத்தில் வழிந்தோடுகிறது கனவுகளாக...

விழிகளால் வரைந்த ஓவியமெல்லாம்
கனவை வரைவது இரவுக் கழகாரத்தின
எதேச்சையான நிகழ்வெல்லவே...

வினோதம் நிறைந்த கண்களுக்குள் புகுந்து
மனதை வருடத் தொடங்குகையில்
நினைவுகளின் நெரிசலில் சிக்கிய கனவொன்று
சட்டென நழுவி விழுகின்றது கண்களிலிருந்து...

ஒற்றைக் கனவை கிழந்த கண்கள் மீண்டும்
மீண்டும் கனவைச் சூரக்கத் தொடங்குகின்றன...

கனவுகளை பிரசவிக்கும் கண்கள்
இரவு வெளியெங்கும் பரவிக்கிடக்கையில்
கனவில் வரும் காட்சிகளிலெல்லாம்
மகிழ்ச்சியில் மனம் முழுவதுமாக
நீந்திக் கொண்டிருக்கின்றது...

ஆகவே இன்றைய இரவு முழுவதும்
நான்தான் கனவுகள் அனைத்தையும்
தன்னந்தனியாக
சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன்...

கனவு முழுவதிலும் பல வர்ண பறவைகள்
 பறந்த வண்ணமிருக்கையில்
 வண்ணத்துப் பூச்சிகளும் சிறகழத்துக் கொண்டு
 பல தேவதைகளும் நிரம்பியிருக்கின்றனர்
 கனவின் வாசல்படியாங்கும்...

கனவின் காட்சிகளை வரைவது
 சாத்தியமாயிற்றே என்ற மகிழ்ச்சியில்
 கனவின் விழிம்புகளில்
 படுத்துறங்குகின்றன விருப்பமில்லா நினைவுகள்
 கிரவு முழுவதும் கனவுகளை சிந்திச்செல்கிறது
 தொடர்ந்தேர்ச்சியான நயனம்
 கனவு நிகழாத கிரவென்று எதுவுமில்லை.

கூடும் பேர்லோக்

உள்ளே குழந்து ஆட்சி செய்யும்
காமம் பற்றி பேசவரவில்லை...

கன்னத்தில் சொரியும் அழகு பற்றியும்
சொல்லத் தெரியவில்லை...

மார்பில் சரிந்து கிடக்கும் வெட்கம் பற்றியும்
வாலிப் நெழிவு பற்றியும்
சிந்திக்க நேரமில்லை....

அடி வயிற்றில் மிதக்கும் கோஸம் பற்றியும்
கால்களுக்கிடையில் உறைந்து கிடக்கும் கிண்பம் பற்றியும்
நினைத்துப் பார்க்க
விருப்பமில்லை...

இரவுகளைத் தின்று நாட்களைக் கரைக்கும் காமம் பற்றியும்
குலைத்து அடுக்கியிருக்கும்
அந்தி நேர உன் கன்னங்களின் அழகு பற்றியும்
புகழு வரவில்லை
நேசம் பற்றி மட்டும் பேச
கொஞ்சம் வாயேன் சில நொழுகளுக்கு...

பாலுஸ்கள் புதையெ

என்னென நானே அருந்தி
வாழ்வின் கதகதப்பை உணர்ந்து கொள்கிறேன்...
நீ வந்து போகையில்
ஆனந்தத்தின் நொடி மலர் விரிகிறது
என் மனதில்...

உன்னைக் காணும் போதல்லாம் காற்றின்
கிளைகளை தூக்கிச் செல்கிறது என் மனம்...

துளிர்த்து கிறக்கும்
ஒவ்வொரு நொடியிலும் உன் உள்ளங்கையில்
வேட்கை மரங்களை நட்டு
தேவலோக மதுக் கிண்ணத்தை
அருந்திக்கொள்...

மேனியின் மீது
பாலும் வழுகிச் செல்கையில்...
ஒற்றை வெளிச்சம் ஊசியாய் மிதக்கும்
நயன வெளியில்
அமைதி மொழியின் நிறங்களை
அணிந்திருக்கையில் ஒவ்வொன்றாய் ஆய்ந்து
வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொள்...

என் பவருங்கள் புதைக்கப்பட்டிருக்கும்
உன் காலடியில் துளிர்த்துவிடும் பிம்பங்கள்
நடு நிசி மிருகமாய் அலையலாம்
பறக்கும் காற்றின் கதகதப்பை
கிறுகப் பற்றிக்கொள்கையில்
மெல்லிய சூட்டின் ஆடையாகிறாய்
இப்போது நீ எனக்கு....

முயற்சியின் கொட்டு

இரவை மூடி பகலைத் திறக்கையில்
நேரும் இன்புறுதலினை தன் கிளையாக்கி
வாழ்வுக்காய் புறப்படுதலை என்னவென்று
சொல்வது...

தனித்தலையும் தறுவாயில்
நமக்கான ஓரிடத்தை அடைவதில்
புலன்களின் குவிதலில்
உண்டாகும் சோர்வின் உடலசைவில்
அனைத்துமாகி மீழ்கையில் ...

தாங்கு தடையின்றி முன்னேறிச் செல்லும் மானுடம்
நிலையற்றுப்போக இருக்கும் இவ்வாழ்வில்
தன் மீது விழும் மாற்று பிம்பங்களின்
ஒவ்வொரு அலை வீழ்ச்சியையும்
புறமாக்கிச் சிறு சொல்லால் நகர்த்துவது
இலகுவானதல்லவே...

உள்ளடேத்து வெளியிடும் பெரு மூச்சின்
தடங்களில் நீர்ப்படலமாய் பெருகும் முயற்சியின்
வெற்றியின் குறியீடாய் நகர்கிறது ஆன்மா...

பல முறை பதியத் தவறிய கவனமும்
ஒரு தடவையாவது முயற்சியின் மையத்தில்
விழுகையில் தோன்றும் பூரிப்பின் தொடர்ச்சி
ஒரு பொழுதில் நிகழ்கிறது அது
நான் தேர்ந்தெடுத்த
முயற்சியான்மையின் பலனல்லவா...

கைகை அம்புகள்

கண்களால் என்னை பருகிக் கொண்டிருக்கையில்
 புன்னகையால் அவளை
 வாசிக்கத் தொடங்கியிருந்தேன் இருவருக்குமிடையில்
 எதிரெதிராய் சிறகழிக்கத் தொடங்கியது
 கனியும் முன் நிகழும் பரிவின் தடயங்கள்...
 அழக்கடி கைகளால் சைகை அம்புகளை
 ஏவிக்கொண்டிருக்கையில்
 இருவரும் அணிந்திருந்த கொழி மல்லி வாசம்
 ஒருவரை ஒருவர்
 தொட்டுக் கொண்டேயிருக்கையில் இருவரும்
 வார்த்தைகளை ஒளித்தும் மறைத்துமிருந்தோம்...

பூரிப்பில் நிறைந்து மறைகிறது அந்நேர கவனம்
 அரை வட்டத்தாரம் சிறிதே இருந்தாலும்
 சனத்திரளின் அணுக்கத்தின் மீதும் கவனம்
 உடனாடுகிறது கிணியாகினும்
 குறுந்தார மையமேனும் வாய்க்கட்டும்...
 மனதில் நிகழும் புதிர்மை விந்தை போல்

அவள் ஒரு பிழி புன்னகையை காட்டி விட்டுச் செல்கையில்
 அவன் ஒரு துளி மகிழ்ச்சியை உதிர்த்து விடுகின்றான்
 பேரன்பின் வரப்பினில் நகர்கின்றனர் இருவரும்...

கோடையோ வார்த்தோ அழவாகவுட் கிருக்கட்டுட்

ஓவ்வொரு நாளுமே மகிழ்ச்சியின் கணாங்களையே
பரிசளித்து செல்லுமவள் கனவுகளில் வளியும்
ஒரு கோடையாகவோ அல்லது
வசந்தமாகவோ கிருக்கக்கூடும்...

அவனுக்குள் நிகழும் பூரிப்பின் மழையால்
தன் கண்ணாங்களில் ஒரு சொட்டை
கிள்ளி வீச்கையில் நான் வெட்கப்பட்டு நகர்கிறேன்...

ஒரு பட்டாம்பூச்சியாய்
அவள் கண்ணாங்களில் அமர்ந்து கொள்கையில் மனச
மெல்ல நழுவுகிறது...

கொஞ்சம் மனசுக்குள் சமரசம் செய்கையில்
இப்போது நான் என்னவாக கிருக்கக்கூடும்
அவள் மனதில்...

கனவுகளின் கணப்பீ

கனவுகளின் ஊடகம் உன் நினைவுகள் தானே...

கனவுகளின் நீட்சியாய் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் கணாங்களில்
அழக்கடி வந்து போவதில் அல்லது
கண்ணாழுச்சியாடி நீயாக இருப்பதில்
என்ன சுவாரஸ்யம் இருக்கிறது
நித்தியமாய் இருக்க
ஒரு பிழையேனும் மனச வையேன்...

உன்னை நினைத்து
உன் நினைவுகளில் சிக்கித்தவிக்கும் எனக்கு
என்ன சன்மானம் தரப்போகிறாய்...
ஒரு மழையாய்
ஒரு குடையாய்
அல்லது காற்றாய்
என்னவன்றாலும் இருந்துவிட்டுப்போ
ஆனால் என்னை மட்டும் வைத்துக்கொள் உன்னருகில்
நிரந்தரமாய்...
துக்கத்திலும் பூரிப்பிலும் உள்ளே கிடந்து
தகிப்பது உன் நினைவுகள் தானே...

வினாக்களின் ஒரு குளிரிய விடைகள்

பால காலோன்றின் முன்னிரவு

பெரு வெளியின் கிலை ஒன்றின்
அலைக்களிப்புப் போல
ஆழக் கொண்டிருக்கின்றது
எண்ணைக் குவியல்கள்...
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அரிந்து கொண்டிருக்கின்றது
மேகத்திலிருந்து ஒழுகும் நீர்த்திவலைகள்...
பூமியில் விழும் நீர்த் துளிகளில்
இசை அமைக்கிறது கியற்கையின் நிசப்த கிரவு
அந்த நிமிடம்...
வாசலில் பூக்கள் மலரும் சத்தம்
மெல்லிய ஒலியை கிளப்புகையில்
பனித் துளிகள் பூக்களில் விழுந்து
பேரன்பின் வாசத்தினை சமைக்கிறது...
வார்த்தைகளின் வன்மாங்கள் ஒசை எழுப்புகையில்
தெறிக்கும் உணர்ச்சிகளை
தடுத்து நிறுத்த முடிவதில்
சடுதியாக தோன்றும் தூக்கத்தின் விடுதலையால்
காண வேண்டிய கணவின் ஒரு துண்டு
கண்களுக்குள் சுழன்று அலைகிறது....
சாத்தப்பட்ட கதவுகளுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து
ஆசைகளை அடக்க நினைக்கையில்
ஒளித்து விளையாடுகிறது முத்தங்களின் நீர்ச்சால்கள்
கண் மூடி திறப்பதற்கான கிடை நொடியில்
நின் வசம்மிருந்து
வயப்படுதலின் செயற்பாடுகளை
கட்டமைத்து விடுகிறது மனம்...
நினைவுகள் தீப்பிடிக்கையில் உண்டாகும் வலிகளை
ஆசுவாசப்படுத்தும் எத்தனங்களில் நிரம்பி வழிகிறது
முழுமை பெற்ற வாழ்வின் கணங்கள்...
ஒன்றாவின் ஒடுத்துள்ள வெட்கம்

இதியவுர்

நான் தொலைந்து போன
அவளின் இதயவூருக்கு செல்லும்போதெல்லாம்
வழியெல்லாம் வரவேற்பும் நிறைந்திருக்கிறது
அவளின் உறவுகளால்...

காண்பதும் கேட்பதும் எல்லாமே இதமாக
இருக்கிறது அவளின் இதயவூரில்..
பல பேரிடமும் சொல்லி பூரித்துப் போகிறேன்
நான் திருட்டுப் போயிருப்பதை...

நான் நானாக இல்லாமல் போகிறேன்
காதலின் கரங்களில் சிக்கிவிட்டேனா?
பச்சைப்பசேல் என ஊரங்கும் மரங்களும்
புல் வெளிகளும் பூந்தோட்டங்களும்
அவளின் இதயவூரில்...

தெருக்களில் உலாவித்திரிகிறேன்..
முளைத்திருக்கும் ஓவ்வாரு மரமாய்
ஊஞ்சல் போட்டு ஆடி அவளின் இதயத்தில்
ஊர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன்
ஒரு பிராணி போல்...

பூந்தோட்டத்தில் வளர்ந்து கிடக்கும்
பூக்களை ஸ்பரிசம் செய்கின்றன
எனது இதயத்தில் நிரம்பிக் கிடக்கும் முத்தங்கள்..

என் இதயம் காணாமல் போக
வாலிபம் தொலைந்து விடுகின்றது...

நான் காதலில் வெற்றி பெற்றேனா...
வீரனானேனா?

ஆங்காளிக் கிடுத்துளி வெட்டும்

வெளியோடு வாய்க் கால்பாதி சூப்பிலை சூப்பிலை
கூப்பிலை கூப்பிலை மாங்கால் கால்பாதி கால்பாதி
கால்பாதி கால்பாதி

பால்கால்பாதி கால்பாதி கால்பாதி
கால்பாதி கால்பாதி கால்பாதி கால்பாதி

அவளின் வழி தெரியா இதயவூரில்
மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறேனா?

வழி தெரிந்தும் தெரியாமல்
தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேனா?

அவளது இதயவறைக்குள் கிருக்கும்
எனது சுய உணர்வுகள் வற்றி
நீர்த்துப் போனேனா?
அல்லது வலிமை மிகுந்து
வெற்றி பெற்று விட்டேனா ?

இப்போது நான் பூரித்துக்கிடக்கிறேன்..

அமைதி குடி கொண்டு
கிணிமை பெருகிக் கிடக்கிறது
காதல் பூத்துக் கிடக்கும் மனதில்...

நான் தீர்ந்து போய்விட்டேனா?

அவளது காதலூரில்...
என்னில் தொலைந்து சளல்கிறேன்...

மோத்தின் மேளை

மெளனத்தின் துடுப்புகள் மொழியை ஹரங்கட்டுகையில்
மனதில் பிறக்கும் என்னாங்களின் வெளிப் பாடு
இருளில் மறைகிறது...

இயலாமையின் குடுவைக்குள் ஒழிந்திருக்கும்
தனிமையை விரட்ட வரும்
ஒரு சேர வைத்திருந் வார்த்தைகளை
மனதின் கூட்டுக்குள்ளேயே
பதுக்கிக்கொள்வது நிதர்சனமானால்
நிகழ்காலத்துக்கு செய்யும் விரோதமாக கருதுவதில்
என்ன நியாயம் இருக்கின்றது...

கனதியான வார்த்தைகள் பல்புறம் கொண்ட
பெரு வெளிநோக்கி ஏறியச்சொல்வது
மெளனத்தை உடைத்தல் எனலாமா?

உதடுகாளல் நெய்யப்பட்டு

மொழியை உயிர்ப்பித்தல் என்பது
மெளனத்தை உடைக்கும்
தூதுவனாக வருகிறது மொழியின் சாயல்...

தனிமையின் இருப்பை ஆக்கிரமித்து
உதடுகளை அசைத்து மொழியின் முத்தமாக ஒழுகுகிறது
வாயிலிருந்து வரும் எத்தனாங்கள்...
ஒவ்வொரு பொருளாள்ளும்
இயல்பாய் பயணித்து
மொழியைப் பயன்படுத்தலின்
இன்புறுதலினை விடுபடச் செய்கிறது மெளனம்
நிகழ்வுகளின் அனைத்துப் பொழுதுகளையும்...

அன்மாவின் உடுத்தி வாட்கங்

பெப்போஸ் வருட அங்குக்கலை

மனக்குவளைக்குள் கிடக்கும் பல ஞாபகங்களை
ஒன்றாய் சேர்த்து மழுத்திருக்கிறேன்
என் காற்சட்டைக்குள்...

பள்ளிக்காலங்களில்
பாடங்களை உச்சாடனம் செய்து பயில்கையில்
உரத்து வாசிப்பவன் கெட்டிக்காரன்
எனப் பெயர் பெறுவான்...

இன்னும்
வார்த்தைகள் வராதவர் அவற்றை
முனுமுனுத்துக் கொள்வர்
பயத்தின் காரணமாய் ...

கணிப்பொறி என்பது அடுர்வம்தான்
விரல் விளையாட்டில் தான் கணக்கெல்லாம்
கனவுகளென்று ஒன்றும் அப்போது இருக்கவில்லை
விளையாட்டுக்கே கூடுதல் முக்கியத்துவம்...

பிள்ளைகளின் பூரிப்பில்
நடசத்திரக் குவியல்களை கண்டிருந்தோம்..
விரல் காட்டி நிலவை அசைப்பதும்
அதில் ஏறி விளையாடுவதும்
மாலைநேர மாழுலான கதை...

விளையாட்டிலேயே அஸ்தமனமாகிவிடும்
அன்றைய பொழுது ...

கோரைப் புற்களுக்கிடையில்
தட்டான் பிழிப்பது சாதாரண பொழுது போக்கு ...
பால்ய கால கள்ளன் பொலிஸ்
விளையாட்டு இப்போதும்
கண் முன்னே அலைகிறது...
எப்போது வரும் அந்தக்காலம்...

கோஸ்தின் வினாக்கள்

நெற்றியில் விழும் ஒவ்வொரு மழைத் துளியிலும்
தெறிக்கும் புன்னகையில்
நேசத்தின் விதைகளை
தூவிச் செல்கின்றது . . .

பேரமைதியில் உள்ளே கிடக்கும்
பெரு வெளியில் பல நாள் பழுகிய
பூணைக் குட்டிபோல
என்னை முத்தமிட்டுச் செல்கிறது
வியர்வை கலந்த வாசம் . . .

மிகுதி நறுமணம் பெரு வெளியின்
வெறுமையுடன் கலக்கின்ற நிமிடங்களில்
தன் தளிர் விரல்கள் காற்றை வருடுகையில்
நான் திருப்பிப்பார்ப்பதை எண்ணியடி
இங்கும் அங்கும் அலைகிறது
அவள் மனம் . . .

வசந்தகாலத்தின் அதிகாலையில்
துருத்திக் கொண்டிருக்கும் குளிர்ந்த
காற்றின் இடைவெளிகளை நிரப்புகையில்
அதிகாலையின் முகமகிழ்ச்சி
கொஞ்சம் கொஞ்மாய் உதிர்க்கிறது
உயிரின் சிறகுகளை இருவருக்குமிடையில் . . .

நினைக்கும் கணங்களில் . . .
உலகளவு நேசத்தினையும் சில துளிகள்
நிலவையும் உனக்காக வைத்திருக்கின்றேன்
ஒரு தடவையாவது கனவில் வந்து விட்டுப் போ
என்கிறது மனது . . .

ஷ்டாந்திர வினாக்கள்

ஸ்ரீமாணப் பார்வை

காற்றில் சிக்காத வண்ணத்துப்பூச்சி ஒன்று
மரக்கிளைகளுக்கிடையில் மிதந்த செல்கிறது...

இலக்கு பூமியென நகரும் பல்வர்ண ஒளி
பறந்து கொண்டிருக்கம் பறவைகளை
இலக்கு வைத்து நிறங்களை
அணிவிக்கின்றது...

மெல்லப் பரவும் பெரு வெளியில் மழைக்கு முந்திய
நீர்த்திவலைகள் அலைக்கழிந்தபடி செல்கிறது...

சலனமற்ற அந்த ஓற்றைப் பார்வையேயே
சிக்கிக் கொண்டு தவிக்கையில்
எதிரும் புதிருமாய்
நகரும் தொடர் வண்டியின் காற்றில் கரைய
சிலிர்த்து நிற்கிறேன்...

இப்போது ...
ஆற்றில் குதித்து கரையேறும் சிறுபறவையென
கொத்திக் கொள்கிறேன் அவளது நாணம் கலந்த
விருப்பங்களை...

நினைவுகளை வரைவதும் அழிப்பதுமாக
இன்றைய இரவு வழுமைக்கு மாறாக
சுகமாகத்தான் இருக்கலாம் தோழியே...
ஆலோசனை ஒன்று
கைப்பிழயாளவாவது புன்னகையை
மிச்சம் வைத்துக்கொள்
எதிரெதிரே சந்திக்கும் போது பயன்படக்கூடும்...

மஞ்சூரிப்புக் கீடஸ்கால்ரஸ்

மாங்கிலிலிருந்து வெளியேறும் கிசை போல
 உன் நினைவுகளும் நீண்டு கொண்டேயிருக்கையில்
 கைகோர்த்து வரும் உன் புன்னகையின்
 மடல்களில் புனைழியத் துவங்குகையில்
 உன் கண்ணங்களில் ஊற்றாய் வழியும்
 புன்னகை வசந்தம் விடாப்பிழயாய்
 என்னை கிழுத்துச் செல்கையில் ...
 உனது பிரியங்களின் சேர்க்கையில்
 என் மனது நிரம்பிக் கொண்டிருக்கையில்
 உனது சைகைகளை தினமும் நான்
 வாசித்துக் கொண்டு கிருக்கையில்...
 உன் நினைவுகள் தொடர்பாக
 எனது மனச் சேமிப்புக்கிடங்கிலிருந்து எடுக்கும்
 ஓவ்வொரு நினைவுகளையும் வெளிப்படுத்துகையில்
 உன் முகத்தில் உண்டாகும் வெட்கம்
 தெருவெல்லாம் கழன்று விழுகையில்...
 ஓவ்வொரு தடவையும் உந்தன் முகத்தை பார்த்து
 ஆனந்த்தின் நூதன விரல்கள் துளிர்க்கையில்
 நீ செய்யும்
 உள் மொழி உச்சாடனத்தை உணருகையில்
 பெரு வாரியான மழை பெய்து
 நீ மறைவிலிருந்து தந்த
 அந்த ஒற்றை முத்தைத்தை நினைக்கையில் ...
 பூந்தோட்டத்தில் ஓவ்வொரு மலரும்
 முகிழும் சுத்தத்தில் கிதயத்தை
 சில்லிட வைக்கும் வாசம் பரப்பிச் செல்கையில்
 நீ கொண்டாடும் ஓவ்வொரு கணத்திலும்
 நெஞ்சில் விழும் மழைத் துளிகளில் தெறிக்கும்
 ஓவ்வொரு புன்னகை கீற்றிலும் நேசத்தின் விதைகளை
 விதைத்துச் செல்லுகிறாய்
 மருளில் திளைக்கிறேன் என் தேவதையே ...

கேள்விகள் மீதான நோக்கம்

கேள்விகள் மீதான நோக்கம்

கணகளில் புலரும் வெவ்வேறு பொழுதுகளில்
மேக அதிர்வின் நீர்த் திவலைகளில் மேனி நனைந்து
பிரவாகிக்கும் பரவசம் உச்சம் தொடுகிறது...
நீர்ச்சால்களின் நொடி வாழ்வாய் அலைகையில்
மோனத்துடன் சுடரும் பூரிப்பில் திளைக்கயையில்...
சுரந்து வழியும் பூரிப்பின் நெழிவில்
மேனியைங்கும் பதுங்கியிருக்கும்
வியர்வையின் வாசம் மெல்லமூந்து நகர்கிறது...
மாளா விருப்பத்துடன் பூரிப்பின்
மத்தியில் நிற்கையில் என்னில் படரும்
ஞாபகவுரு விரிந்து கிடக்கையில்...
உள்ளே தவழும் வாசத்தில் நிரம்பிக்காண்டிருக்கையில்
வெளிர் செந்நிற முகத்துடன்
இரவின் ஈரத்தில் அலர்கின்றாய்...
பொன்னாளிர் முகம் அறையின் முன்னரங்கில்
வெளிப்படுகையில் இன்புறும் வெளிச்சமாய்
வாசல் வெளியில்
உன்னில் பட்ட தாரகைகள் தகதகக்ன்றன...
கன்னாங்களில் சுடர்ந்தாடும் வண்ணப் பேரலைகள்
மாறுபடும் நொடி நேரங்களில்
ஏதோவாரு வர்ணத்தில் நிறைகையில்
அவிழும் மருள் வெளியில்
தொலைந்து சுழல்கிறேன்...
பரிவின் பேரவாவில் நெருங்குகையில்
அகமொங்கும் ஒளிரும் கனல் கொழுந்தாய்
பார்வை மோதும் புள்ளியில் களித்திருக்கிறேன்...
வனப்பு நிறைந்திருக்கும் உன் மேனிதனில்
நேசத்தினைப் புதைக்க முனைகையில்
என்னிலை தொலைந்து தோங்கி நிற்கிறேன்...
நெளபல்

மீன்ஞைய கைமுழுச்சுடு

மிகுதி கிரவு முழுவதும் நினைவுகளின்
ஏணியில் ஏறிக்கொண்டிருக்கையில்
அனிச்சையாய் நீ வந்து
வதனமெனும் ஜன்னலைத் திறக்கையில்
முதலில் புன்னகைதான் எட்டிப்பார்க்கிறது
முத்தாய்ப்பு வைப்பது போன்று
நீ தரும் முத்தங்கள் பேரின்பம் தருகிறது...

அத்தோடு காதலின் பார நினைவுகளை
இதயத்தில் பதிவேற்றம் செய்கையில்
உண்டாகும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்திற்கு
நீ காலையில் தரும் புன்சிருப்புதான்
அன்றைய என் கைமுழுத்தம்...

காற்றில் சிக்காத அன்பு வாசைனயில்
கிளையை ஆட்டி விளையாடும் காற்று
உன் தளிர் மேனியில் பட்டு
வெட்கப்படுகிறது...

பனிப்புவின் தீவுக் குவியலை தாங்கும்
உன் கண்ணாடி உடல்
பூரித்துக்கொண்டிருக்கையில் பூக்களிலிருந்து விரிந்து
செல்லும் அத்தனை வாசனையும்
உன் வியர்வையின் வாசனையாக
மேனியில் களி நடனம் புரிகிறது...

புதிதாக பூத்த பூக்களின் எல்லா வாசனைகளையும்
நீ அள்ளிக்கொண்டு போகையில்
மனங்களில் சிக்காத அன்பு வாசனையை
எவ்வாறு விரல்களில் சிக்க வைப்பது என
சிந்திக்கிறேன் தோழி...

கள்ளை யார் வரைவது

ஊடாடும் மென்மையான பரவசம் வதனமொங்கும்
விரியும் பரப்பில்

மனதில் நிகழும் ஆச்சரியங்களை
கைத்தூரிகை கொண்டு புறவயப்படுத்துவது
சித்திரமாகிறது...

மனம் காட்சிகளை படம் பிடித்து
மானுட விரல்களுக்கிடையில் திணிப்பது
கண்களில் நித்தியமாகிறது...

மகிழ்ச்சியின் தெருவில் அசைந்து கொண்டிருந்த
அடர் காதலின் ஓர்மம்
உன்னை அடிக்கடி சந்திக்க வைக்கிறது
இதனிடையில்
என்னுடன் வாழும் சிட்டுக் குருவியும் காதலை
வரைகிறது கிருவருக்கி மிடையில்...

மேனியில் படியும் அரூப காற்றை
சித்திரத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள முடியுமெனில்
காற்றில் வீசும் சொற்களிலான சிற்றுடல்களை
சேதாரமின்றி சித்திரத்தில்
சேர்ப்பித்தல் இலகுவானதுதான்... ✓

இன்னிலையில்
நான் புன்னைகை வரப்பில் நிற்கையில்
மனம் காதலை காற்றில்
வரைவதும் அளிப்பதுமாக கிருக்கிறது
ஆகவே!
காற்றை யார் வரைவது சித்திரத்தில்...

கேள்வி பகல்

கடந்த கால வாழ்வின் கிசையை
நினைவுகளுக்குள் அடக்க முடியாது போனால்
அதனை
வார்த்தைகளாலும் வரைய முடியாது...

வெறுமையான நாற்காலியில்
நினைவுகள் உட்கார்ந்து கிருக்கையில்
நினைத்தபடி முத்தமிடுகிறேன்...

உருவமற்ற அதரங்களில் வழுமை போன்று
பூரிப்பு நிரம்பியிருக்கிறது...

வீராப்பு கட்டி நிற்கும் அவளது புன்னகையை
எனது அறைக்குள் விரும்பிய பொழுதில்
அழைத்து வருகிறேன்...

கிண்றைய பகல் பொழுது ஆதிக் காதலால்
நிரம்பி வழிகிறது
நினைவுகள் நிரம்பியிருக்கும் அறையில்...

மிகவும் குறைந்த நேரத்தில் வந்து போன
நினைவுகளால் கிண்றைய பகல்
என்னை ஏமாற்றியது என்று
யாரிடமும் சொல்லவில்லை நான்...

கண்ணீர் மல்கிக்கொண்டிருக்கையில்
வந்தவஞம் என்னை கடந்து செல்கிறாள்
இரு துண்டு காலம் கழிந்து போகிறது
நினைவுகளையெல்லாம் சுமந்து கொண்டு...

பழக்க தேவைகளை ஒப்பு வைப்பது

உடலைச் சுமக்கும் மனம் தான்
விரும்புவதையெல்லாம்
தூரிகையால் எழுதிவிடுகிறது...

அதனை உடலால் செயல்படுத்துவதில்
எத்தனை அசௌகரியங்களை சந்திக்கிறது...

சித்திரம் பூர்த்திதயாகும் முன்
கைத்தூரிகை விலகி
சிதறும் புதிய எண்ணாங்களின் புகலிடமாகிறது
அது சொல்லாணா எண்ணாங்களை
நெஞ்சுக்குள் அடுக்கி வைத்திருப்பதை
சித்திரத்தில் காட்ட முனைவது
தூரிகையின் கனவாகிறது...

மனதில் அலைக்கழிந்தபடி உலாவும்
முன்னைய காலமொன்றின் உறவினை
சித்திரத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள
அவளின் அனுமதி பெற
குறைந்தது கிரு மார்களியாவது பின்னோக்கி
செல்ல வேண்டியிருக்கிறது...

வாழ்ந்து பழகிய நேசாங்களை
பிரபஞ்சத்தில் எங்கே ஒளித்து வைப்பது
சித்திரத்தில் கட்டுவதைத் தவிர...
இமையதிரந்த பரிவர்த்தனைகளைத் தவிர...
ஆட்காட்டி விரலால் கைவிடு தூதைத்
தவிர... இன்னும்
அரூப நெற்றியில் முத்தமிடுவதைத் தவிர...

காதல் வர்தால்

காதல் என்றால் கிதயம் திறந்து அன்பு உள்ளே நுழைவது
பின்னர் உடல் முழுவதும் நதி போல
இரக்கம் வழிந்தோடுதல் ...

எங்கு தொடங்கி
எங்கு முழியும் என்பது காதலுக்கு கிடையாது ...

காதல் என்றால் கிரவு முழுவதும் ஒருவர் விழித்திருந்து
ஒருவரை ஒருவர் நினைத்ததவாறு
சில நேரங்களில்
துயிலும் போது கனவில் கிடைவிடாது...

எப்போதும் காதல் அவர்களது அந்தராங்கத்தின்
அசைவுகளை அறிந்திருப்பது...

அதற்கு நாள் என்று ஒன்றும் கிடையாது
ஒவ்வொரு நிமிடமும்
உன்னை அவளும் அவளை நீயும் நினைத்திருப்பது ...

கிரவு வந்தால் உன்னை அவளாய்
அவளை நீயாய் நினைத்து
தம்மை ஒன்றாக நினைத்திருப்பது ...

காதல் வந்தால் மனக் கதவையும் வாசற் கதவையும்
திறந்து வைத்திருப்பது...

காதல் வந்தவுடன் நிலவைப் பார்த்து அதனுடன் சில
வார்த்தைகளால் உரையாடி என்ன விலை கொடுத்தாவது

அதில் ஏற நினைப்பது....

ஷங்மாவிஸ் ஒரு சூளி வெட்கம்

காதல் என்றால்
அவள் காணாத நேரத்தில் அவனும்
அவன் காணாத நேரத்தில் அவளும்
இற்றை பார்வையால்
நேசங்களை பரிமாறிக் கொள்வது...

காதல் வந்தால்
இருவரும் பேசாமல் இருந்து கொண்டு
ஏதோ மனதுள்ளே கிடந்து குடைவது போல்
பூரித்துக் கொள்வது...

ஆற்றைக் கண்டவுடன் கூழங்கற்களால்
அதன் முதுகில் வீசி
அது எகிறிப் பாய்தலைப் பார்த்து மகிழ்வது...
தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொள்வது
காதலியுடனான நினைவுகளை உச்சாடனம்
செய்வது பூந்தோட்டத்தில் அங்கு இருக்கும்
ஜோடிகளில் ஒருவராக மாறி
தன்னையும் நினைப்பது ...

பூக்களைக் காணும் போதெல்லாம் அதுவாய் மாறி
பூக்க நினைப்பது
தனிமையில் பேசிக் கொள்கையில்
பிறர் பார்த்து பைத்தியம் என நினைக்கத்
தோன்றுவது...
இருவரும் சந்திக்கும் போது யார் முதலில்
பேசுவது என்று எத்ததனப்பட்டு புரியாத புதிராய்
மாறி தன்னிலை தொலைவது...

அகத்தின் உள்ளே ஒழக்குத் தகுத்

ஒற்றைப் பார்வை வாசனை மிக்கதாய் படியேறுகையில்
உள்ளே மிதக்கும் சுகத்தை காதலின்றி
எதனால் அளவிடமுடியும்...

அகத்தின் பேரின்பத்தை ஒற்றைக் காதலால்
அறிய முடிவதில்லை...
இருவராலேயே அகத்தை ஒளிரவிட முடியும்...
காதல் தான் கிரவின் திறவு கோல்
கிரவு என்பது காதலினால்தானே
பூரணமடைகின்றது...

இருளில் பிரியும் வெளிச்சாங்களில்
பேரன்பின் சாரல் கிதயத்தை உரச
நெஞ்சுரம் நழுவி விழுகையில்
பார்வைகளை கிரகித்தல் கிலகுவானதல்லவே...

அகம் எத்தகைய ஆசைகளால் ஆளப்படுகிறது...
மனதின் உன்னோசை பூரிப்பின் பிரவாகமாய்
கின்பம் காாய்க்கும் மரமாய் நிறுத்தப்படுகிறது...

அகங்களை அணைக்கையில் பூரிப்பின் சேகரமாகி
கிதயங்களின் பிரிமாற்றத்தில் மெய் புணர்ந்து
எச்சாங்களிலேயே முடிகிறது
கருவறையின் நீட்சி...

ஆங்கவின் ஒடு ஆளி வெட்கு

நெற்றியில் அண்மித்திருக்கும்
வெள்ளாளியின் மினுங்கலில்
மனதின் நிலையற்றுப் போன கணங்களில்
மின்னல் கரைவது போன்று
மனம் நிதமும் உடைகிறது...

கண்ணத்தில் சொருகியிருக்கும்
ஒரு துளி நாணம்
தூரத்திலிருக்கும் என் மீது
வெட்கச் சுனையாய் நிறைகையில்
அதரங்கள் பூத்து
இரவின் விழாவாகிறது என் தேகம்...

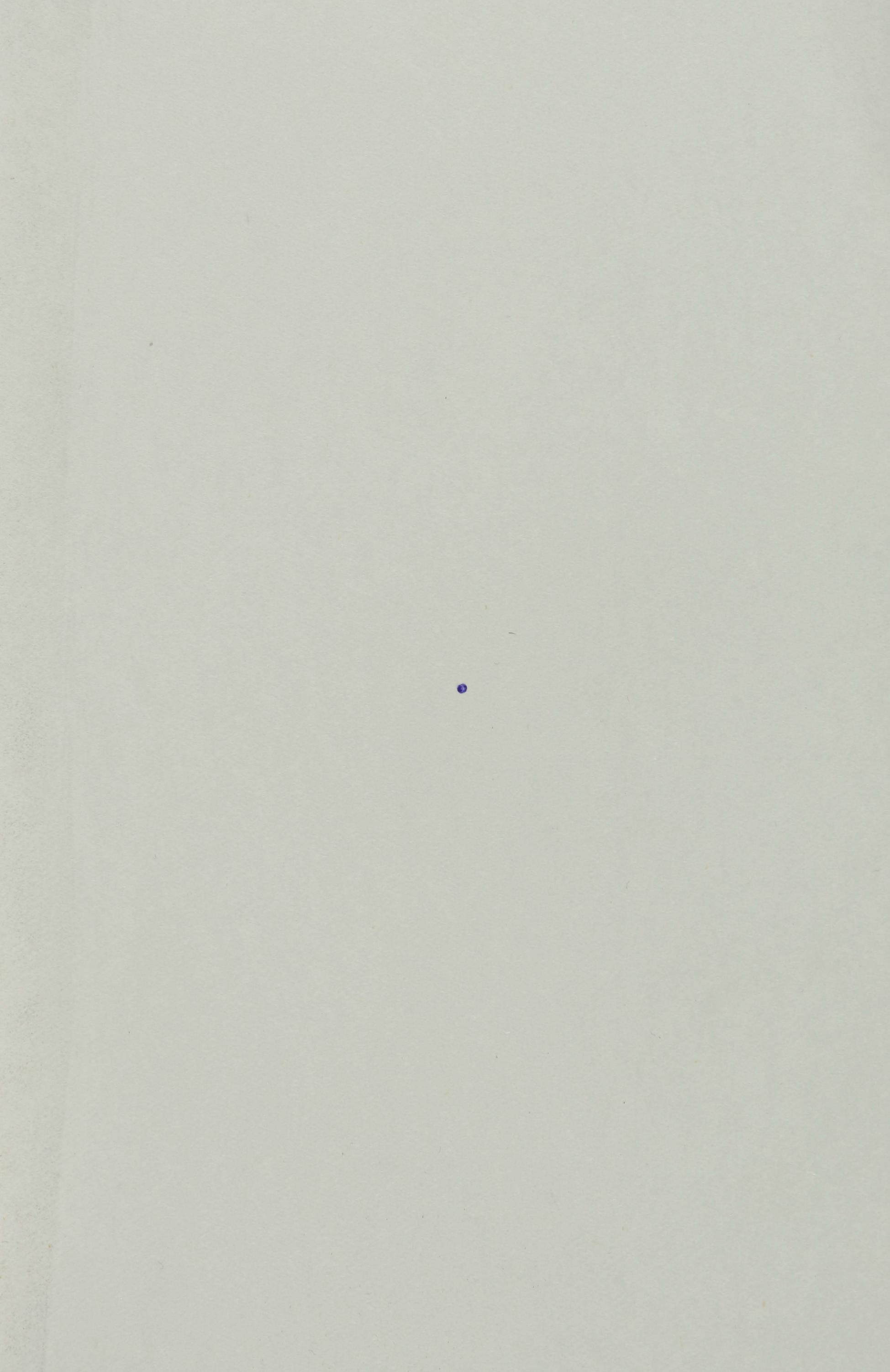
நெஞ்சத்தின் காற்றிடை வெளியில் மனதின்
தனிமை நதி தகிக்கையில் பூரிப்பின் பெரு
நிலமாய் மலர்கிறது
நாமிருக்குமிடம்...

மின் குமிழின் மைய வெளிச்சம்
கருகிக் கிடக்கையில் ஓற்றைப் பெரு மூச்சு
சுயத்தின் சினுங்கலை ஆதரிக்கையில்
நான் யாரென சொல்ல விளைகிறேன்...

மலை உச்சியிலிருந்து தலை கீழாய் விரியும்
நீரச்சால்கள் நகர்கையில்
ஆங்மாவின் ஒரு துளி வெட்கம்
மேனிதனில் கரையும்
புலன்கள் மறந்த தருணம் அனைத்துமாகிறது...

காலை நீர் கடிசும்பூ

கொடுமைகளை
கண்டும் காணாமல் இருப்பது
வேடுக்கை மனிதர்களுடன்
நட்பாயிருப்பது போன்றது...

வமாழியினை உச்சமாக பயன்படுத்தும் நெளபலின் ஜந்தாவது தொகுப்பு தீரு. அகத்திலிருந்து துவங்கும் எண்ணங்களை நிஜத்தில் நிகழ்த்திக்காட்டும் கவிதைகள் கிடைவது. அப்பதிகத்தின் கிருப்பை பகிரங்கப்படுத்துகின்றன இக்கவிதைகள். புதிய காட்சிப் பாடமங்களை சொற்களாக கட்டமைத்திருக்கிறார் இக்கவிஞர். கூங்கு நிகழ்காலத்தின் நிதர்சனத்திற்கும் கற்பனைவாத உலகத்திற்குமிடையில் கிருக்கின்ற கிடைவெளியை கவிதையாக வாடுத்திருக்கின்றார்.

கிளங்கையில் கவிஞர் வெரமுத்து நடாத்திய 2016 ஆம் ஆண்டுக்குரிய கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கிடையிலான தேர்வில் கூரது 'மிதக்கும் கனவுகள்' என்னும் தொகுதி தெரிவு செய்யப்பட்டு நெந்தியா சென்று பாற்கினியினை பற்றுக் கொண்டவர் நெந்த கவிஞர். கூர் கிளங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தின் மருதமுனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கிளங்கை நிர்வாக சேவை உத்தியோகத்துறாக கடமையாற்றுகின்றார்.

- பதிப்பாசிரியர்

9 789554 240544